

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHP. olağanüstü Kurultaya
gidiyor. — Gazeteler —
«Dağ başını duman almış!..»

AKHAKA

Sahanda sucuk bir de Tuborg

*Mevsimler deęisir
Tuborg icmenin zevki deęismez!*

O mevsimi olmayan Tuborg.
O yeryüzünün dört bir yanında,
yaz-kış, gece - gündüz
içilen Tuborg.
O yorgunluğu gideren...
güç veren Tuborg.
O neşeye neşe katan Tuborg.
O harika, o eşsiz Tuborg...

TUBORG
kral bira...lüks bira

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 17

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

15 Nisan 1970

AKMASA BİLE DAMLIYOR..

GAZETE okuru olarak küçük ilânlara meraklı mısınız? Bu işin hastaları bile vardır. Eline kırmızı kalemi alıp her sabah teker teker küçük ilânları gözden geçiren açığözler bir yana, sırf merak yüzünden alım-satım sütunlarına göz atırlar pek çoktur.

Düşünün bir kere, altıyüz lira maaşlı dargelirli Rakım bey, sabahın köründe uyanmış, açmış gazetesini okuyor:

— Bebek'te şahane manzaralı satılık kat 900.000 liraya..

Oh, ne âlâ..

— Şişli'de altı oda, bir salon, a-sansör, kalorifer, parke, 600.000 l-ra..

Oh, oh, sudan ucuz..

— Yeniköy'de deniz kıyısı manzaralı kat 500.000 lira..

Aman ne güzel..

Ayda altıyüz lira maaşlı, dargelirli, aşırı sigara tiryakisi Rakım bey bir yandan çayını yudumlayarak, bir yandan satılık gayrimenkul ilânlarını okuyarak sabah keyfini sürdürür. Ne var ki son zamanlarda basında bir küçük değişiklik oldu. Arsa ve apartman konuları küçük ilân sütunlarını aşıp birinci sayfalara yerleşti. Tanrı'nın günü biz de okumaktayız:

— Demirel kardeşlerin arsaları..

— Hacı Demirel'in DDY'ndan aldığı arsa..

— İsmet Paşa'nın gayrimenkulleri..

Bir arsa-bina-apartman dedikodusudur gidiyor.

Dargelirli Rakım bey gibi tiryakiler de sabah keyfini bir daha zevkle sürdürmek imkânını buluyorlar. Bir yandan milyonluk arsa ve bina listelerinde göz ve gönül eğlendirirken, öte yanda Personel Kanunu'nun çıkmasını bekliyorlar. Mübarek Personel Kanunu da, dibi görünmez bostan kuyusunun çıkışı bozuk kovası gibi çıkmıyor bir türlü... Çek ha çek...

— Çıkıyor mu?

— Sabret hele, çıkıyor..

Takat mı kaldı ki! Personel Kanunu çıkmıyor, arsa fiyatları çıkıyor,

Personel Kanunu çıkmıyor, apartman fiyatları çıkıyor, Personel Kanunu çıkmıyor, et fiyatları çıkıyor, Personel Kanunu çıkmıyor, gıda maddelerinin fiyatları çıkıyor, Personel Kanunu çıkmıyor, sigara fiyatları çıkıyor...

Personel Kanunu çıkmıyor..

Memurların canı çıkıyor.

Gidişata bakarsanız Personel Kanunu çıktığı zaman da bir hayrı olmayacak. Memur daha maaşını vez-neden alırken esnaf paylaşacak zam-mu.. En iyisi bütün bunlara boşverip Rakım bey gibi her sabah gazetelerde arsa apartman haberlerini okumak:

— Arnavutköy'de satılık apartman 1,5 milyon lira..

Oh, oh, oh..

— Maçka'da satılık daire 1 milyon lira..

Oh, oh, oh..

İsmet Paşa'ya vaktiyle hediye edilen Çankaya'daki arsa 20 milyon liraya çıkmış; oysa 3.000 liraya satın alınmış imiş.. İsmet Paşa'nın elbette bir suçu yok arsanın 20 milyona çıkmasında.. Ama bu memlekette üçbin liralık arsa yirmi milyona çıkarsa bu işin sonu ne olur?

Ne olacağı ortada..

Toplumdaki bütün değer yargıları tepetaklak olur. Dargelirli memur geçinemez olur. Geçinemez olunca yaşayamaz, çocuk çocuğunu besleyemez olur. Bütün vatandaşlar Demirel biraderler gibi bankaya gidip de:

— Ver şuradan ondokuz milyon kredi de bana.. diyemez ki..

Vatandaş ancak bizim Rakım efendi gibi gazetesini eline alıp sabah keyfi yapacaktır:

— Erenköy'de lüks daire 300.000 lira..

Yaşasın!..

— Mecidiyeköy'de satılık apartman beş milyon..

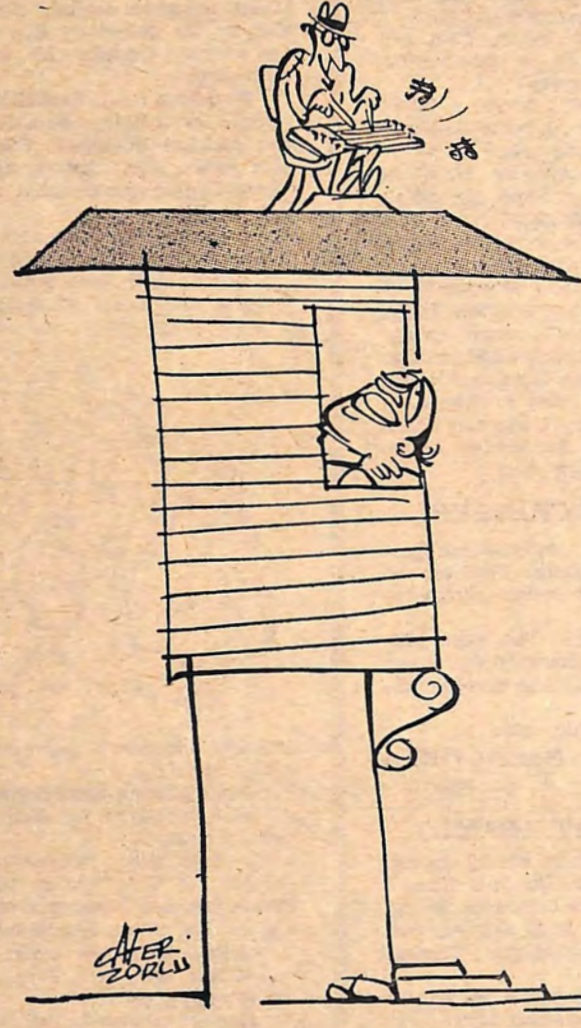
Vallahi kelepir, fırsatı kaçırmamalı..

Ve gazetelerin öteki köşesinde de bir haber:

— Personel Kanunu çıkıyor..

Kaç yıldır berî, ha çıkıyor, ha çık-

Personel Kanunu çıkıyor. — Gazeteler —

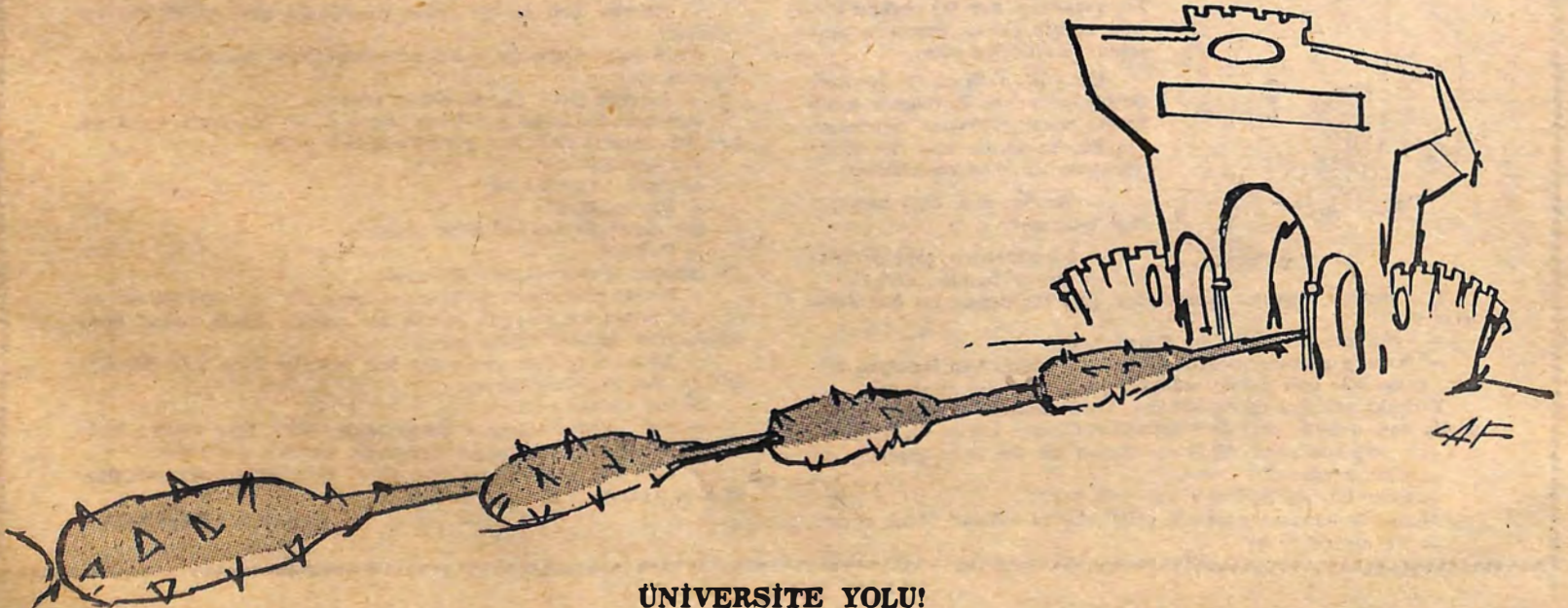
DAMDAKİ KANUNİ!

tı, ha çıkacak... Fiyatlar da öylesi-ne yükseldi ki, dargelirli memur neredeyse Personel Kanunu çıkmadan önce zıvanadan çıkıp:

— Yahu bundan sonra çıksan ne olur, çıkmasan ne olur.. diyecek.

Biz de haydi hayırlısı diyelim, ak-masa bile damlıyor mübarek.. Ama bardağı doldurmak için mi damlıyor, taşımak için mi, orası belli de-ğil.

AKBABA

ÜNİVERSİTE YOLU!

Halk nelere gülüyor?

KAN DAVASI

«— Bura Doğu Anadolu gardaş, kan davası sürer gider burada. Bugün sabahleyin çarşının göbeğinde gık demeden postalamışlar adamı.» dedi.

Beriki, korku ve merakla dinliyordu karşısındakini:

«— Deme yavru, dedi. Dediklerine bakılırsa bu adam dört gün önce vurulmuş emmisiymiş.»

«— He ya, dedi beriki. Dört gün önce vurulan da iki ay önce vurulanın gardaşı olasıymış.»

«— Heee o mu?... Abooo o iki ay önce vurulan da vuranın babasını vurmuşmuş tarlada geçen yıl.»

Söz uzadıkça uzayacak, Hâbil ile Kabil'e değin zincirleme bir gidişle ölen öldüren sıralanacaktı.

Yandaki masada kırıklama çayını yudumlayan biri söze karıştı:

«— Sen ne söylisen babo, dedi. Ölen ölmüş. Sen öleciklerden habar vir bege. Emmisi, dayısı, babası, gardaşı derkene konusu komşusu gillerse bu işin içine buralarda adam kalmaz ölmedik. Ben korkiyem ki bugün sabahleyin öldürenin emmi oğluyla askerde kankardeşi olduyduk, sıra bize gelmiye...»

DOLMUŞ ÜCRETLERİ

Fiyatların her şeyde alabildiğine yükseldiği bugünlerde Vanlıları sevindiren bir fısıltı haber günün konusu oldu.

Deprem nedeniyle Van şehri göle doğru bir miktar kaydığınan mesafe kısaldığı için dolmuş ücretleri düşecekmiş.

Hele.. hele... Güle.. güle...

Nedim ORTA

— Van —

HÖKÜMAT ADAMI

Seçimlerin birinde sandık üyeliği ile görevlendirilen Çandırılı Rıza:

«— Ana, ana, diye bağırarak sevinçle evine koşar. Beni âzâ yaptılar. Memlikât sorumluluğunu üzerime verdiler!»

Âzâlığı, memurluk gibi maaşlı bir şey sanan anası ellerini açar:

«— Gurban olduğum Allah, diye duaya başlar. Demek bizden de hükümet adamı çıkarmış!»

Muzaffer DURUOĞLU

Çandır/Yozgat

DEĞİŞTİR ŞUNU

Mecliste hükümet programı görüşülüyordu, köy kahvesine toplanan vatandaşlar da parazit-ten fırsat buldukça konuşmaları pür dikkat dinliyorlardı. Fakat kahveci Memet ağanın kültüründen kimin ne söylediğini anlamak mümkün değildi. Ses bir gidiyor, bir geliyordu. Bir vınlama oluyor, ardından bir çatırtı kopuyordu.

Konuşma sırası Başbakan Demirel'e geldiğinde, parazit de son haddini bulmuştu. Gürültüden kafası şişen, kafası şiştiğinde karşısındakine boyuna pişpirik veren Osman emmi, rahat dinlenen başka bir istasyonun açılmasını kasitle:

«— Değiştirin şunu ulan! diye seslenince, radyonun dibinde oturan koyu AP'li Hüseyin dayı:

«— Ula, dedi, koca milletvekili uğraştı, deniştiremedi. Baldırıçplak bi kahveci mi deniştirecek ha!»

Mehmet GÜNER

— Yassibağ/Çanakkale —

ŞANS

İkisi de fakirdi. İkisi de gurbetçiydi. İş bulmak için Anadolu'dan birlikte düşmüşlerdi yola. Sonra koca İstanbul'da kaybetmişlerdi birbirlerini.

Yıllar sonra karşılaştıklarında biri yine fakir, diğeri zengindi. Birincisi sordu:

«— Bakıyorum kılık kıyafetin düzgün. Nasılsın, ne yapıyorsun?»

Kaçamak bir cevap verdi arkadaşası:

«— Başımı kaşıyacak vaktim yok. Şimdi bankaya gidiyorum. Birincisi sordu:

«— Başımı kaşıyacak vaktim yok. Şimdi bankaya gidiyorum. Birincisi sordu:

«— Eğlenmiyon ya, dedi. Essahtan pangaya gidecen... Nirden buldun parayı?...»

«— Şans işte... Senden ayrıldıktan sonra cebimde kalan son onlukla bir Millî Piyango bileti aldım, yüzbin lira çıkmasını mı? Parayı yatırdım bankaya. Ordan da bir apartman dairesi vurmasın mı! Evlendim. Karım mirasa konmasın mı!»

Hesabı karıştıran fakir:

«— Dur hele, dedi. Para, piyangodan çıktı Ev, pangadan... Avrat mirastan çıktı...»

Hemen yanlarında duran son model arabayı gösterip sordu:

«— Bu da senin mi?»

«— Evet, dedi beriki. O da gazoz kapağından çıktı!»

Nuri BİLGİN

— Pendik/İstanbul —

Dönüşte kiracılarla konuşmak için apartmanına uğrayacağım. Sonra terziye...

Duyduklarına inanamayan beriki:

«— Eğlenmiyon ya, dedi. Essahtan pangaya gidecen... Nirden buldun parayı?...»

«— Şans işte... Senden ayrıldıktan sonra cebimde kalan son onlukla bir Millî Piyango bileti aldım, yüzbin lira çıkmasını mı? Parayı yatırdım bankaya. Ordan da bir apartman dairesi vurmasın mı! Evlendim. Karım mirasa konmasın mı!»

Hesabı karıştıran fakir:

«— Dur hele, dedi. Para, piyangodan çıktı Ev, pangadan... Avrat mirastan çıktı...»

Hemen yanlarında duran son model arabayı gösterip sordu:

«— Bu da senin mi?»

«— Evet, dedi beriki. O da gazoz kapağından çıktı!»

Nuri BİLGİN

— Pendik/İstanbul —

YILDIRIM ÇEKER

Bizim kasabanın insanları başkadır. Büyük adamı seçimden seçime, parayı tütünden tütüne götürür. Sülü dayı da bunlardan biridir işte. Tütününü satmış, parasını almış, borçlarını dağıtmış, cebinde kalan bir avuç madeni parayla kasabanın yolunu tutmuş. Hava da bir yağışlı, bir şimşekli, gök yıkılacak sanki! Ölümden çok korkan, madeni cisimlerin yıldırım çektiğini duyan Süli dayı:

«— Şehere dön len, der kendi kendine. Canını tehlikeye sokmadan şu demir paraları da bi harca. Ne oluurlu, ne olmaz... İtin biri yolunu keser, cebindeki nikeller yıldırım falan çeker, kalırsın yollarda!»

Halil ERAYDIN

Acıpayam/Denizli

İMZA

Kara cümlesi yoktu ama cin gibi bir köylüydü Ahmet Ovalı. Eşğine binip yola koyulacağı sırada durdurdu Ali amca:

«— Ne o Amat, dedi nereye gidiyon?»

«— Şehere gidiyom Ali emmi. Pan-kaya uğrayacam. Tütün giredisini veriyolamış da...»

«— Eyi emme pangada imza atmak ilâzım. Edebilcen mi?»

«— O kolay.

«— Nasıl etçen?»

Ahmet Ovalı, daha önceden bir kâğıda yazdığını isminin harflerine baka baka:

«— Ewvelâ bi dene merdiven yaparım, dedi. Ondandır sora bi töperlek...»

Arkasından iki dene boynuz ediveririm, öte yanını garaladım mı, okunmaz zaten!

İbrahim YAKAMOZ

— Ankara —

BİR KONUKSEVER

Eğlencelerden, geziyi; besinlerden, balı çok seven İstanbullu bir vatandaş, her iki zevkini birden tatmin etmek amacıyla yurt içinde bir geziye çıkar.

Egeydi, Akdenizdi, İç Anadolu'du derken Karadeniz sahillerine varır. Trabzon, Sürmene, Of, Rize'de mola verir. Yerlilerle şuradan buradan konuşurken:

«— Acaba, der, neyi meşhurdur buranın?»

«— İçeceklerden, çay; yiyeceklerden Ancer balıdır, derler.

Bal sözünü duyunca bizim yerli turistin neşesi bir kat daha artar:

«— Peki, nerede satılır bu Ancer balı?»

«— Ancer'e gitmen gerekir, derler. Az çıktığı için buralara gelmez, gelse bile çok pahalı olduğu için herkes yiyemez!»

Bizimki yeniden düşer yollara. Yorgunluktan ve açlıktan bitmiştir ama aradığı yeri de bulmuştur. Girdiği köyde ilk karşılaştığı evin kapısını çalar. 12-13 yaşlarında bir kız açar kapıyı:

«— Kimi aradınız?»

«— Evin büyüklerinden kimse yok mu?»

Annesiyle babasının tarlada çalıştıklarını anlatan çocuk sorar:

«— Ne diyecektiniz?»

Soyadımı Değiştirdim

MUZAFFER İZGÜ

DAYADIM dilekçeyi mahkemeye: «Soyadım, toplum içerisinde beni küçük düşürücü, aynı zamanda alay konusu olduğu cihetiyile...» diyerekten.

Mahkemede hâkim:

— Doğru, dedi, insan bu soyadı toplumda her zaman küçük düşürebilir. Pekiyi, kim koymuş bu Rüştetahr soyadını size?

— Vallahi hâkim bey, peder koymuş efendim. Kendisi bir kaç yıl memurluk yapmış da. O zamanlar çıkmış bu soyadı kanunu. Arkadaşları direktmişler:

«Yahu gel, sen şu Rüştetahr soyadını al. Hem kendine yararı olur, hem de bize» demişler.

— Ne gibi?

— Anlatayım hâkim bey. Şimdi bir vatandaş, farzedelim daireye işni görmeye geldi değil mi? Ve de iş gel git üç dört gün uzadı. Şimdi ne yapsın vatandaş, başlıyormuş bizim pedere sızlanmaya:

«Aman Hilmi efendi, şu bizim işi hallediver» diye. O zaman peder şöyle bir kükrüyor:

«Arkadaş bana bak, bana adıyla sanyla Rüştetahr Hilmi efendi derler, kafamı kızdırma, hiç görmem işini ha!» diyormuş. Maşallah, bizim millet çok zeki, şıpsak pederin dediğini anlıyor. Ama hâkim bey, bendeniz şimdi mahalle bakkallığı yaptığımdan...

Hâkim:

— Demek şimdi Demirel soyadını alacaksınız? dedi.

— Münasip görülürse efendim. Çocuğumun bir tanesinin ismi Süleyman'dır efendim, Allah başımızdaki Süleyman Demirel'e uzun ömürler versin, şayet İsmet Paşa'mız gibi yaş konusunda ısrar etmeyip, bir gün iktidarı bırakacak olursa, yerine bir Süleyman Demirel daha şimdiden hazır olsun dedim efendim...

Hâkim:

— Pekiyi, dedi, soyadını Demirel olarak değiştirdim.

Koştum gittim eve:

— Aman hanım, dedim, bundan böyle iyi sahip ol bizim oğlana. Gerçekten Süleyman Demirel oldu, geleceğin, istikbalin Başbakanı. Hem yarından tezi yok, iki de kuzu alayım, mahallede otlatırım.

— Demirel soyadıyla ilk şansımı bir gazinoda denedim. Kuruldum en öndeki masalardan birine, yedim içtim, striptizler seyrettim. Gece yarısına doğru garson 415 İhrak hesap getirdi:

— Bu ne? dedim.

— Hesap, dedi.

— Ne biçim hesap?

— Toplamalı, eldeli hesap.

— Elli liradan zırmık fazla vermem. İki şiş, bir şişe rakı, bir de cacık be!

Adam hemen yapıştı yakama. Ben de onun yakasına yapıştım. O vurdu, ben de vurdum. Sonra tuttuğum gibi masayı adamın kafasına geçirdim. Ondan sonra girişli tüm garsonlar, komiler bana, nerem ister, nerem istemez. Şef garson, son yumruğunu böğrümce çekti. Sonra, sonra, karşımda dinlenen iki polis:

— Tamam mı Veysel bey? dediler şef garsona.

Şef garson:

— Tamam, alıp götürülebilirsiniz, dedi.

— Ulan ben gösteririm size! diye bağırdım.

Polisin biri yakamdan tutup:

— Esas biz göstereceğiz sana, dedi, hele gidelim karakola. Hem ye, hem iç, ardından da hesap verme...

Attılar karakolda beni nezarethane. Polislere:

— Bana bakın, çıkarın beni buradan, yarın çok pişman olacaksınız, dedim.

— Ulan, dedi zayıf olanı, bizi yanı Erzurum'a mı sürdüreceksin?

— Erzurum olsa iyi ya.. Kar'a, Kars'a... dedim.

Kızdılar bu sözlüme. Nezarethane'nin içine girerek, bir güzel sevip okşadılar beni:

— Cici cici, diyerekten.

Sabahleyin komiserin karşısına çıkarıldım. Komiser:

— İt, dedi, ye ye, ondan sonra da masayı adamın kafasına geçir.

— Bana bak komiser bey, ben it değilim, hem de ilk kez o vurdu. Yediğim de biraz rakı, biraz et, dedim.

— Pekiyi ulan, ya o sahnede gördüğün kuzu etleri?... Haaa?... Cevap versene, o kuzu etleri para değil mi? O etlerin kilosunu kaç, sen biliyor musun gavat?

— Sözlünü geri al komiser bey.

— Alırım seni ayağımın altına haaa!

— Zor alırsın komiser bey...

— Hele şu ifadeni bir alayım da, dünya kaç bucakmış gösteririm ben sana. Adın ne ulan?

— Fikret!

— Soyadın?

— Demirel...

Adam, hop kalktı, hop oturdu:

— Ne? dedi.

— Demirel!

Komiserin dili tutulmuş gibi:

Makarios, Kıbrıs'ta Türk'lerin suyunu kesti. — Gazeteler —

«Su testisi su yolunda kırılır!»

— O o o... dedi önce, sonra parmağıyla Türkiye'nin ortasını gösterir gibi yaparak:

— O o o Demi... Demirel mi? dedi.

Nüfus cüzdanımı uzatırken:

— Doğum yerim de Isparta, dedim.

— Eyvaaa! dedi komiser. Doğum yerin Isparta, komiser çekti carta. Aman beyim buyrun oturun şöyle.

— Oturmuyacağım.

— Allah aşkına! Beyefendi çay, beyefendi kahve, beyefendi gazoz!

— İstemem...

— Allah aşkına! Hıdır, Hıdır!... İçeriye giren bekçiye:

— Beye kahve söyle, çay söyle, gazoz söyle! dedi. Aman beyefendi ocağımıza düştük.

Karakolu aldı bir telâş. Akşamki polisler evlerinden çağırılıp özürlü dilediler benden. Gazinonun sahibi çağırıldı, akşam cebimden zorla aldıkları beşyüz liranın yerine, altıyüz lira verdiler. Karakoldan, kapıya dek saltanatla uğurlanıp, kapısını komiserin açtığı taksiye kuruldum:

— Bir daha böyle münasebetsizlik istemem, dedim.

— Olur beyefendi, başüstüne beyefendi, dediler.

«Ya Allah» dedim, gittim oradan bankanın birine. Banka müdürüne:

— Beyefendi ismim Fikret Demirel, dedim.

— Buyrun beyefendi buyrun, dedi.

— Vallahi biraz krediye ihtiyacım vardı da...

— Ne demek efendim, her vatan- daşa açık olan kapıdan elbette siz de faydalanabilirsiniz. Kaç lira istiyorsunuz efendim?

— Yüzbin yeter.

— Beşyüzbin verelim efendim.

— Eh, siz bilirsiniz.

— Buyrun beyefendi, buyrun oturun. Biz kahvelerimizi içinceye dek arkadaşlar muameleyi hazırlasınlar. Oturduk. Kahveler söylendi. Müdür:

— Yalnız beyefendi, dedi, formale yerini bulması için, krediye gösterilecek bir karşılık...

Sözlünü kestim müdürün:

— Tarlabasında bir bakkal dükkânım var, acaba olur mu? dedim.

— Elbette efendim elbette...

Aldık oradan da beşyüzünü. Şimdi düşünüp duruyorum, bu parayla özel hastane mi açayım, yosa özel okul mu açayım, diye...

CHP. karışıyor. — Gazeteler —

— Kim karıştırdı bunu yahu?..

Muzaffer İZGÜ

İKTİDARI ELE ALMIŞTIK

CİNSİ lâtifler, yelelerini rüzgâra kaptırmış, gözlerinde özgürlük kıvılcımları tutuşan haranın kaçak tayları gibi cılgın bir neşe içinde caddelerde zıplayıyor, iç gıcıklayıcı kahkahalarla kazandıkları zaferi kutluyorlardı.

E... kolay değil... Yıllar yılı sanduktan çıkarak iktidarı elde tutan, vatan, millet aşkı ile içleri yanan; refah, huzur ve sükûn içinde boğaz tokluğuna milleti yöneten erkekleri nakavt edip siyasi iktidarı ele geçirmişlerdi...

Mini-etek Partisi ile Maksi-etek Partisi eşit oy alarak Meclisteki sandalyeleri paylaşmışlardı. Pantolon Partisi ise, erkekleri andırdığından komandolarına rağmen oy kaybına uğrayarak elimine olmuşlardı.

Milletvekilliğine seçilen bizim Hüsrân hanım, parlâmentonun ilk toplantısına yetişmek için on gündür hazırlık yapıyordu. Bugün de terzisine uğramış, elbiselerinin son provalarını yaptırmıştı. Etek boyunu partisinin ilkelerine uyarak kalçasından tam yirmi santim aşağıdan kestirmiş, sonra ayakkabıcısına giderek topuklarının sağlamlığını kontrol ettirmişti. Sıra kuşaklarına gelmişti. Seçilmeden önce verdiği bahşişlere dudak büken ve kendisini umursamayan kalfa, bu kez uçarcasına koşmuş, gövdesinin üst kısmı ile yer arasında paraleller çizerek kapıyı açmış, sıradaki müşterilerini atlatıp bu pek önemli müşterisinin altına koltuğu çekmişti. Hüsrân hanım şimdi peruklarını deneyecekti...

Kalfa, köy odalarında asılı meyva hevenlerini andıran renk renk perukları birbirini ardına Hüsrân hanıma getiriyor:

«— Hamfendi hangisini emrediyorlar?»

«— Size seçtiğim şu başla Meclisi fethedeceksiniz...»

«— Eskiden beri sizin başınızı yaparken, daima diğer başlardan farklı bulmustum.» gibi kocasından işitmediği iltifatlar yağdırıyordu.

Hüsrân hanım bu iltifatlar karşısında aynadaki görüntüsüne bile yüksekten bakmaya başladı.

A... A... O ne?... Ayna bir ileri bir geri gidiyordu... Çatlaklar, kırıklar belirmişti aynada... Ve bir anda altın yıldızlı muhteşem bir banyo dairelerinde bukleli saçları ile süt banyosu yapan gamsız Mari Antuanet çapkın gülüşü ile kendisine göz kırptı:

«— Ne haber, cesaretin var mı? Açlıktan kıvranan halkına benim gibi, ekmek bulamıyorsanız pasta yiyin diyebilecek misin? Diyemezsen yedin ayvayı...»

Arkasından yeni bir görüntü... Ağır kaftanı ve nankör kedi bakışlarıyla Kösem Sultan:

«— Saltanatını koruyabilmek için İbrahim'ini boğdurabilir misin? Ama ne gezer... Nerede o yürek sende...»

Hüsrân hanım iliklerine kadar titredi... Dudaklarından siddetle:

«Hayır... Hayır...» sesi çıktı. Kalfa: «— Vazifem... Beğendirinceye kadar deneyeceğim...» diye başka bir perukayı göstermeye başladı.

Fakat o gözlerini aynadan alamıyordu ki... Âdeta, tarihteki bütün kadın saltanatlarının kanlı sonuçları önünde geçit yapıyordu... Kalbinin sıkıştığını hissetti: «— Offf...»

Kalfa: «— Peki efem...» deyip, deminkinden daha berbat bir perukayı kafasına geçirmek için peruk hevenlerinin yanına seğırtti.

Aynadaki hayaller birbirini kovalıyordu. İşte şimdi de Jan Dark alemler içinde karşısında idi:

«— Bak.. ben onlara zaferler kazandırırım... yine de beni yakıyorlar...» der gibi kendisine bakıyordu.

Hüsrân hanım, artık dayanamıyacaktı. Sert bir hareketle başını iki tarafa salladı:

«— Hayır, hayır... Ben hiçbirine benzemeyeceğim...» Kalfa:

«— Tabii efendim, hakkı âliniz var efendim. Onlara benzemeye ne ihtiyacınız var efendim...» diyerek arı kovanına benzeyen bir perukayı başına geçirdi.

Hüsrân hanım artık yerinde duramıyacaktı. Zaten gözü peruk falan gördüğü de yoktu. Koltuktan hırsla kalktı. Saatine baktı... Vakit hayli ilerlemişti... Parlâmentonun ilk toplantısına geç kalmamalı idi. Makyajını tazeleyerek kuaförden çıktı.

Meclis binasına geldiğinde yoklamalar başlamak üzere idi. Usulca yerine oturdu. Salondaki hemcinslerini tetkik etmeye başladı:

Kilometreyi doldurmuşlar, anaçlar, yarkalar, karikatüristlere konu olacak kadar vamlaşanlar ya da vampirler... Neler yoktu, neler...

Bir yanda iktidardan düşen milletvekilleri, süklüm püklüm oturuyor ve gözleri çöplükte kalmışçasına yeni iktidarın seksi üyelerine iç-

MEMURLARIN GEÇİM SIKINTISI GİDERİLİYOR

UZUN zamandan beri devlet personelinin geçim sıkıntısının gidermeye çalışan ilgililer, nihayet bu soruna enfes bir çözüm yolu bularak dört başı mamur bir tasarı hazırladılar.

Bu tasarının amacı, devlet hazinesine hiçbir ağırlık yüklemekten, personelin ana geçim maddeleri ihtiyacını en geniş ölçüde sağlamak ve onlara bolluk kavramı içinde, dayanabildikleri kadar yaşama imkânını vermektir.

Yepyeni bir görüşle hazırlanmış olan Personel Ferahlandırma Kanunu tasarısının ana hükümlerini aşağıda veriyoruz:

Madde: 1 — Genel, özel ve katma bütçelerden ücret alan memurlarla müstahdemlere ve bunların dul ve yetimleriyle ana, baba, kaynana ve kayınçalarına, 2. maddede belirtilen cins ve miktarlarda (ana geçim maddesi) verilir.

Madde: 2 — Hizmet süreleri 10 yılı kadar olan personele; hizmet süresiyle yaşları toplamının çocuk sayısına çarpılmasıyla elde edilen sayıdan kaynananın yaşının iki katı çıkarıldıktan sonra kalan miktarın 169'da 19'u kadar bulgur, 16'da biri kadar nohut ve 142'de 4'ü kadar da zeytin tanesi verilir.

Madde: 3 — Hizmet süreleri 10 yıldan yukarı olanlara, fazla her yıl için yukarıdaki maddelerden başka, yarımşar mercimekle birer çeyrek soya fasulyesi ve hizmetlerinde çok üstün başarı gösterenlere ayrıca birer diş sarmısak da verilebilir.

Madde: 4 — Ana geçim maddelerinin verilme zamanları; ramazan, bayram ve yılbaşı gibi olağanüstü günler göz önünde tutulmak suretiyle, şebeke alamamış bar artistleri tarafından ve böyleleri bulunamazsa, sefere çıkabilen otobüs biletçileri tarafından tesbit ve ilân olunur.

Madde: 5 — Bu geçim maddelerinin dağıtımı, Tarım Bakanlığınca uygulanacak kalkınma projelerinin milli gelire akseken gelişme oranına uygun olmak ve 20 yılı geçmemek üzere taksit taksit yapılır. Bu sırada ölen memurun sonraki istihkakları, kanuni mirasçıları arasında müsavat üzere bölüştürülür. Bu bölüştürmede, her hangi bir maddenin bütün olarak verilmesi mümkün olamazsa bu hak, on yıl süreli faizsiz kesir makbuzlarıyla güven altına alınır.

Madde: 6 — Bu kanuna göre dağıtılacak ana geçim maddeleri değeri üzerinden peşin olarak % 12 geçim bonusu, % 48 ferahlama bonusu ve % 40 destekleme bonusu ile % 60 gelir ve % 40 gider vergileri tahsil olunur.

Madde: 7 — Çok canlı olan bu kanun kendi kendine yürür. Yürüyemezse elbette bir yürüten bulunur.

Madde: 8 — Bu kanun, kabul edilmeden önce yürürlüğe girer, kabul edildikten sonra da girdiği yerden çıkar.

Tarık RONA

leri sızlayarak bakıyorlardı.

Kürsüye çıkan Hüsrân hanım, Mini-etek Partisinin ilkelerine uygun olarak ve ultra demokratik sistem içinde hareket edileceğini, ilk iş olarak Bakanların seçileceğini anlattı.

Âdem'i cennetten kovduran Havva'nın torunları derhal kulis faaliyete geçtiler.

Evvelâ İçişleri Bakanlığına Mini-etek Partisi'nden bir aday gösterildi. Fakat Maksi-etek Partisi bu kararı olumlu karşılamadı:

«— Siz bu gıysilerle can-mal güvenliğini yok edeceksiniz. Kan dâ-

varına bir de seks dâvaları eklemiyelim!... Çıplaklar kampına!... Çıplaklar kampına!...» bağırışlarına jilet balonların patlamaları karıştı...

Bu hengâmede de Bakan seçiminin sonucu pek anlaşılmadı...

Bu sırada salondan içeriye gayet sık, makyajı bol, çıtı pıtı iki foto muhabiri girdi. Gök kuşağının bütün renkleri sanki gıysilerinde toplanmıştı. Birbirine dolaşan kırpırlarıyla hayâl âleminde dış çevrelere bakıyor gibi idiler... Evrenin bütün güzel kokuları parfüm olmuş vücutlarından salona yayılmıştı... Artık salon güzelliği yarışmasının yapıldığı yerlere benzemişti. Ama muhabirler işlerini biliyorlardı... Erkek meslekdaşları ile yarışarcasına objektiflerini çalıştırıyorlar, flaşlarını parlatıyorlardı...

Millî Eğitim Bakanlığı konusunda çabuk anlaşıldı. Zira bu Bakanlığa ihtiyaç yoktu...

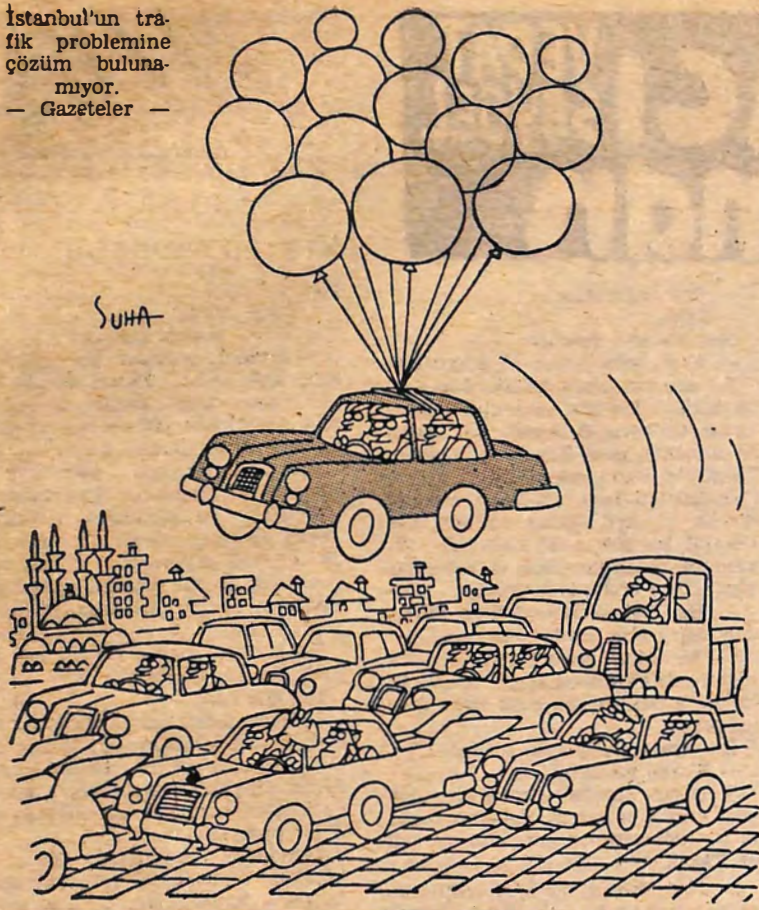
Din adamları nasıl olsa öğretim ve eğitimde gerekli yenilikleri yapıyorlardı. Halka dönük öğretim, demokratik eğitim... Bunlar da ne oluyordu?... Grevler, boykotlar ve yürüyüşlerle uğraşacak Bakanlığa ne lüzum vardı?... Onun yerine Kadınları (Gençleştirme ve Güzelleştirme) Bakanlığı kuruldu... Öyle yaptılar ve üyelerin en çirkin ve yaşlısını bu Bakanlığa seçtiler... İşte ne oldu ise bu sırada oldu. Tavus kuşu gibi gerilmiş ve açılmış bir bayan milletvekili yerinden fırladı:

«Gündem dışı söz istiyorum!» diye bağırdı. Sonra da dâvet beklemeden mikrofona kaptı. İki kadın foto muhabirini göstererek:

«— Bunlar bakışlarıyla beni Âdeta yiyorlar! Flaşları hep üzerimde. Ri-

Yazısız

AKILLI ŞOFÖR!

mellerim akacak. Mecburi pozlar vermek zorunda kaldığım için hem oturumu izleyemiyorum, hem de rahat oturamıyorum... Lütfen hadlerini bildirin...

Oysa bayan üyenin oturduğu Hüsrân hanımın bile ilgisini çekmişti:

«— Canım siz de biraz daha derli toplu oturun. Eteğinizi biraz aşağı çekin; göğsünüzü kapayın. Burası ne film seti, ne de Kadıköy vapuru...» dedi.

Bayan vekili bu ihtar daha da kızdırdı. Hışımın gazetecilerin üzerine yürüdü:

«— Siz yok mu siz... İnsanları rahatsız etmek için dünyaya gelmişsiniz.» diyerek var gücüyle çantasını bu şirin yaratıkların kafalarına indirince, kurtulmak için çırpınan delikanlılardan birinin hanım milletvekilini göğsünden itmesiyle olanlar oldu, kauçuk sütyenin patlamasıyla molotof kokteyli andıran bir ses duyuldu. Ortalığın karışmasına yetmişti bu patlama. Hanım parlamenterlerin hepsi birbirinden önce salonu terketmeye savaşıyordu. Judo, boks, güreş numaraları karınca kaderince ortaya serilmişti. Tabii bunun sonucu olarak da renk renk peruklar, takma göğüsler, kirpikler, takma dişler, takma tırnaklar gibi yedek parçalar da yerlerinden bıkışcasına kurtularak havalarda uçuşuyordu. Ama sahipleri birden ben-

liklerinde bir hafillik hissettiler. Başlarında, bedenlerinde, ağızlarında ve göğüslerinde bir boşluk... Çakılmış gibi durdular. Bu olacak şey mi idi?... Binlerce lira kıymetindeki bu yedek parçaları ölüm gelse bırakmazlardı... Aynı hız ve hırsı geri döndüler... Varlıklarının bu en anlamlı kıymetlerine yeniden sahip olmak için yerlere kapandılar. Peruklarını, dişlerini göğüslerini arayanlar yeniden birbirini hırpalamaya, birbirinin elindekini çekip almaya başladılar... Sürünüyorlar, debeleniyorlardı...

Zavallı Hüsrân hanım, bu hengâmede bir köşeye sığınmış, korkulu gözlerle sanki bir yerli film seyrediyor gibi idi... O sırada birisi nasırına bastı... Can acısı ile yaradana sığınıp, karşısındakinin suratına şiddetli bir yumruk attı!

Derinden, müşfik bir erkek sesi geldi kulaklarına. Bu tanıdık ses:

«— Hüsrân'cığım... Kendine gel... Ne oluyorsun?...» diye inliyordu.

Gözlerini araladı... Yatağında ter içinde yatıyordu. Kocası ise moraran gözünü tutuyordu. Başını yastıktan kaldırdı, büyük bir hoşnutsuzlukla:

«— Of... Şeref beni niye uyandır-dın!... Tam iktidarı ele almıştık!» dedi ve yeniden uykuya daldı.

Nimet ARPAT

Kadıköy — İstanbul

YELPAZE

ZAVALLI «Z»

ASLINDA «Z» deyince akla son yılın en başarılı filmi sayılan bir Fransız kordelâsı gelmek gerekir.

Konu diye Yunanistan'daki zorbalık rejiminin kuruluşu yolunda işlenmiş bir politik cinayeti ele alıyordu bu film. Bir sürü ödülleri kazandı ve pek çok beğenildi. (Yunanistan dışında tabii!)

Buraya gelir, sansür azizliği ve sinemacı akılsızlığı gibi engelleri aşar da oynatılabilirse aman kaçırmayın, görün.

Ama bugün size sözünü ettiğim «Z» film değil, genç ve güzel bir kız.

Bilirsiniz, Türkiye'de Anayasa-da ve başka kâğıtlar üstünde kadın-erkek eşitliği vardır da, gerçekte o ilke az bir şey aksar. Söz gelimi, bir delikanlı Marki dö Sad'ın yüzünü kızartacak cinsel marifetler gösterse kimse ayıplamaz da, büyük merkezlerimizin belirli çevreleri dışında bir genç kızımız iki üç oğlanla sokakta yanyana yürürken görülse hemen «adı çıkmış» olur.

Bu yüzden, ad çıkması tehlikesini arttıracak herhangi bir olayı verirken insaflı gazetelerimiz erkek isimlerini açıkça yazar, kadınların, kızların adlarını ise tek harflerle belirtirler.

İşte «Z» İzmir'in Aziziye semtinde öyle bir azizliğe uğramış bir kızımız. Adı Zehra, Zeliha, Züheylâ, Zühre, Zübeyde falan olabilir; basınıımız kendisine «Z» dedi.

Dişi ağırmış 18 yaşındaki bu hanım kızımızın. Çekilmesi gerekmiş. Annesi elinden tutmuş, dişçiye götürmüştü.

Erkek olduğu için dişçinin adı belli:

Fahrettin.

Yirmibeş yaşında, keskin bir genç bu Fahrettin. Valide hanım beklemeye odasında oturup kızını içeriye almış.

Biraz sonra muayene odasından acayip sesler gelmeye başlamış. Sanki kızcağız bağırarak ıstıyor da bağırıyor...

Anne, tabii üzüntüde. Çevresindekilere dert yanmakta durmadan:

— Bu dişçi acemi galiba; kızımın canını yaktı!

İnilti. uflar pıflar arttıkça artıyor. Dövünüyor valide:

— Eyvah eyvah, acemi dişçiye düştük!

Derken muayene odasından acık seçik bir feryat yükseliyor:

— Çek elini, terbiyesiz!

Haykırış boşuk olmadığına, yâni dişçinin eli hastanın ağzında bulunmadığına göre şikâyetin diş tedavisine ilgili bir durumdan ileri gelemediğini nihayet ça-

kan anne, olay mahalline dahiyor. Ve tabii kıza yumulmaya çalışır durumda yaklaşıyor Fahrettin'i.

Haberin sonu şöyle:
«Anne de feryadı basınca polisler gelmiş ve gözü dönmüş dişçi:

— Ben sadece sanatımı icra ediyordum, kolum tesadüfen onun göğüslerine değmiştir, demesine rağmen adliye verilmiştir.»

Gördüğünüz gibi, gerçekten dramatik bir serüven «Z» nin başından geçen. Tahliile gelince:

Fahrettin acemi bir dişçi midir, değil midir, bilmiyoruz. Ama acemi bir zampara olduğu besbelli.

Karakucak güreşir gibi kıza ilk fırsatta hamle edeceğine, onun iğne ve kerpeten korkusundan yararlanıyorsa, şefkat pozlarından acıma gösterilerine, «Ben hiç sizin gibi bir kızın canını yakarmıyım» lâflarından hafifçe saç okşama numaralarına geçseydi, diş çekimi işi bitip küçük hanım rahatladıktan sonra onun ağız içi güzelliğinden başlayarak yüreklilik, olgunluk, incelik falan gibi çeşitli özelliklerini inandırıcı bir hayranlıkla sayıp dökseydi, yarının iyileşmesini kontrol için bir kaç kere daha gelmesini isteseydi, her seferinde tav çabasının dozunu arttıra arttıra belki de valide hanımın bulunmayacağı bir yerde buluşma sözünü koparabilirdi.

O zaman ne feryat figan, ne ana baskını, ne polis... Rahat rahat icra ederdi sanatını.

Geçen gün bir politika kodamanımız da basına verdiği demeçte kendi partisinin sert konuşan gençlerinden yakınlıkla şöyle diyor:

— İstenilenler sert konuşmalarla olmaz. Vatandaş alıştırarak ve yumuşatarak gerçekleştirilir.

Alıştırarak ve yumuşatarak...

Evet, evet! Sayın kodamana ne kadar hak versek yeridir.

Milletçe çeşitli asalakların, soyguncuların, dalavercilerin şerinden kurtulamıyoruz bir türlü. Bunlar sanatlarını icra ederken bâri ustaca davransalar!

Nerde! Her biri işinin acemisi. Üstelik gözleri dönmüş. Alıştırma ve yumuşatma fashına boşvererek paldır küldür atılıyorlar hedefe.

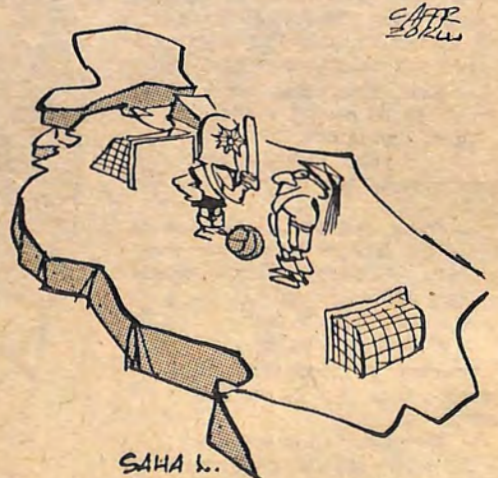
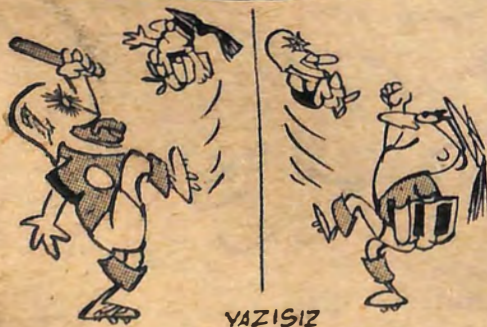
Sonunda çoğu kere hem onlar kepaze oluyolar, hem de bizim canımız yanıyor.

Bu anlamda her birimiz bir zavallı Z sayılırız.

Eski bir Başbakanımız da A'dan Z'ye kadar bozuk olduğumuzu söylerken bunu mu belirtiyordu acaba?

REFİK ERDURAN

**TOPLUM POLİSİYLE
BOYKOTÇU ÖĞRENCİLER
FÜTBOL MAÇI YAPTI.**

Yabancı Uzman

VEDAT SAYGEL

— Yurdumuza ayak basan her on yabancıdan dokuzu uzmandır, dediklerinden uçaktan inen dokuzuncu yabancıyı yapıştım valizlerini! Fakat bir türlü bırakmıyor mister!

Dergiden ayrılırken:
— Geleneksel konukseverliğimizi göstermek için ne mümkünse yap; gönlünü hoş etmeye bak! diye talimat verdiklerinden, yılmadım.

O çıktıkça, ben kakaladım; o dilerdikçe, ben abandım, sonunda kurt kapanına getirip, ufak tefek, tiritte dönmüş ihtiyarın valizlerini bir ev sahibi nezaketleriyle aldım!

Plânın diğer fasıllarını uygulamak-taydı şimdi sıra.

— Ayağının tozuyla şehri bir güzel gezdirirsin, demişlerdi. Gördüğü yerler hakkında mübalâğalı da olsa, ülkemizi yüceltecek bilgiler verirsin. Gözüne ilişen yüz kızartıcı olayların bile, gerekirse nedenini değiştirsin.

Hepimizin çabası yurdumuzu iktisaden yüceltmek olduğuna göre, yeni yatırım alanları bulmak için büyük firmalar tarafından gönderilen bu uzmanlara, ellerimizden gelen iyiliği yapacaktık elbet.

Yol boyunca yedi ayrı dilden söylediklerine, bildiğim tek dilden cevaplar verdim, şehre gelene kadar olağanüstü bir gayretle bizim Türkçe'yi de öğrettim. Bu sefer de:

— Hotel, diye tutturmaz mı!
— Dur bakalım, dedim, o kadar acele etme. Önce şehri bir gezdireyim, oteli sonra düşünürüz.

— Peki, bunlar?...
Baktım, yine valizleri gösteriyor.
— İstanbul'da o işlerle uğraşan dünya kadar yer var, dedim. Emanetçilerin birine bırakırız.

Beyazıt Meydanının ortasında durup, hayran bakışlarla çevreyi söyle bir tarafta. Sergiledikleri eşyalarla alanın yarısını Bitpazarı'na çeviren esnafa baktı, leke tozu satanlara baktı, bir hapla bütün hastalıkları yok edecek ilâcın reklâmını yapanlara baktı. Minilere baktı, maksilere baktı, giyimi eskilere baktı, yarı çıplak, dilenci kıyafetli birini gösterip sordu:

— Bu ne?
— Hay Allah, ne denir?
— Bir insan...

Temiz giyimli çıtı pıtı birini gösterdi:
— Bu da bir insan... Ama bunda var.

Giyimler arasındaki benzemezliği işaret ediyor.
— E, onda da var, dedim. Giymiyor. Kendince bir moda yaratıyor sözde.

— Ha, tamaaam, dedi. Her yerde var bu moda... Soyunmuş.

«Hayır» mister. Aslında bu garip, önüne gelen tarafından soyulmuş» diyemedim de, gazetelerden öğrendiğim moda haberlerinin yardımıyla:

— Evet, diye cevap verdim. Çıplaklık, ya da açıklık modası...

Dilini damağında şaklattı:
— Çok güzel insanlar, çok güzel şehir. Başka var bu modaya uyanlar?

— Ohoo, dedim, açıklık modalıktan çıktı, toplumumuzun bir parçası oldu. Fıkramız açıktır, şarkımız açıktır, bütçemiz açıktır!

Ağzı açık kalan uzman:
— Yaa, dedi, gezelim.

Gezmesi, görmesi gereken yerleri tesbit etmek için bu sefer ben sordum:

— Ne uzmanısınız siz?

Bir şeyler söyledi, anlamadım. An-

lamadığımı görünce eliyle, bizde çok ayıp sayılan, kavgalarda küfür yerine kullanılan bir işaret yaptı, yine anlamadım. Bizi seyreden işsiz vatandaşlardan biri:

— Bu herif ya kadın ticareti yapıyor, ya da kiralık bir kadın arıyor âbi, diye uzmanın işaretini tercüme etti.

Ne yaparsa yapsın, ne ararsa arasın, hattâ ne uzmanı olursa olsun, bulunduğumuz yerin rezaletinden uzaklaşmamı istiyordu.

— Sokağa girdim, bir sokağa daldık, heş on adım atmadan ikimiz de don-çuk kaldık!

— Ne yapıyor bunlar?

Baktım, çığlık çığlığa imdat isteye- rek kaçan bir kadının ardına düşen pala bıyıklı, eli bıçaklı birisi hem koşuyor, hem ana avrat küfrediyor! Gülümsemeye çalışarak:

— Hiç, diye imâlî bir göz kırptım. Aşk yapıyorlar. Diğer adı ile seks kovalamacası oynuyorlar.

Anlamıştı. Güldü:
— Haa, tamam. Seks, seks...

— Seks ya... Dünya, seks devrini yaşıyor bugün. Danimarka, seks fuarları açıyor; İsveç seks filmleri yapıyor; bazı ülkeler seks pulları, bazı seks paraları basıyor. Bu gördüğünüz de, bizim seks dünyamızdan bir sahne.

Alnımda biriken terleri silerek:
— Yürü, dedim, göreceksin daha çok yerler var.

Tıklım tıklım bir otobüse daldık. Bir ayaklık boş yer aranırken, arka boşlukta kalabalıktan yararlanıp a- ralarına aldıkları iki kıızı sıkıştırıp duran delikanlıları gösterip sordu:

— Bunlar ne yapıyor?
Kulağına fısıldadım:

— Şey yapıyorlar...

— Seks...

Hay babana rahmet!

— Evet, seks provası yapıyorlar.

Bu adama cevap yetiştirilecek gibi değildi. En iyisi karanlık çökene kadar Gülhane Parkında göz hapsi- ne almak, gece Karaköy, Beyoğlu, Taksim'e doğru çıkmaktı.

Otobüsten inip, Gülhane Parkına daldık ki, her ağacın altında kızıl erkekli bir çift okul kaçığı!... Ne uzman olduğumu hâlâ öğrenemediğim, tiritte dönmüş yabancı:

— Hey babam heeey! diye Türkçe bir nağra atıp sordu: Bu nesî?...
— Ne cahil insanmışsın birader, dedim, görüyorsun işte... Seks Bilimler Enstitüsünün açık hava ders- hanesi...

Eli ayağı titreyerek sordu:
— Nerde mektep?

Sonunun buraya varacağını tah- min etmişim zaten. Yabancı uzma- nı bir dolmuşa attığım gibi ver eli- ni Karaköy:

— İşte, dedim, şu eğri büğrü so- kağın, kapısında erkeklerin küme- lendiği bütün evlerine «Mektep» der- ler!

Sokağın öbür başından sarhoş gi- bi çıkarken:
— Seks mektep! diye söyleniyor- du.

— Evet, dedim, hayata atılacak genç erkekler, ilk derisi küçük bir ücret karşılığında buradan alırlar.

Konuyla yakından ilgilenmesi, ya- vaş yavaş «tav» a geldiğinin belirti- siydi. Bir kere zayıf tarafını yakala- mıştım ya, yakasını kolay kolay bı- rakmazdım artık! Zengin ihtiyarlar- ın çoğu gibi, bunun da sekse aşırı düşkünlüğü vardı. Akıllıca yapılacak

propagandaya kendini bir kere kap- tırdı mı, yatırım için garanti lehi- mizde bir rapor hazırladı!

— Bunlar bir şey değil, dedim. He- le şurdan Taksim'e doğru bir çıkı- lım...

Tünel'le Galatasaray arasında yü- rüyoruz. Sormasına fırsat vermeden, ara sokakların birinde müşteri avı- na çıkmış iki kadını gösterip, fısıldadım:

— İşte, bunlara seks dilinde «ser- maye» denir.

Aptalca sordu:

— Seks, neden geziyor?

— Birader, sermaye bir yerde ça- kılıp kalmaz ki... Hangi alanda ihlî- yaç varsa, oraya kayar. Bir de uz- man olacaksın! «Döner sermaye» di- ye bir şey duymadın mı?

Bir mahallebicide erkeklerle pa- zarlık eden kadınları gösterdim:

— İşte, şu gördüğün manzaraya «Seks pazarlığı» denir. Pazarlık böy- le yerlerde yapılır, pey alınır, para- nın kalan kısmı taahhüt yerine geti- rikildikten sonra ödenmek üzere an- laşma yapılır!

Ne bir şey sordu, ne bir şey söy- ledi. Dalgın, düşünceli beni izledi.

Beyoğlu'nda:

— Ucuz, temiz mallarımız var âbi, diye çevremizi saranları gösterdim:

— Bunlara «Seks komisyoncusu» denir. Müşteriye sermaye, sermaye- ye müşteri bulurlar, karşılığında bel- li bir para alırlar.

Tesadüfen, önümüzde duran bir taksiden fırlayan iki adamın, ağzını burnunu kapattıkları bir kıızı araba- ya attıkları gibi, gazlayıp gitmelerini gösterdim:

— Bu bir seks baskınıdır. Yarınki gazetelere «Şehrin göbeğinden güpe- gündüz bir genç kız, iki zorba tara- fından kaçırıldı» diye konu olur, bir süre sonra polisler, kızcağızı bir pavyonda bulur!

Aptal aptal dinleyip dururken sor- du:

— Ya bu?...

Baktım, bir evin kapısına üşüşen polisler, içerden «kardıkları kadın- ları sürüye sürüye polis arabasına bindiriyorlar.

— Haa, dedim, bunlara da özel seks okulları denir. Ruhsatsız çalış- tıklarından ara sıra derslere ara ve- rilir.

Seks konusunda başka şeyler sora- cağını sandığım yabancı uzman:

— Hemen patronlarla konuşmam gerekiyor, dedi. Buralarda postane var mı?

Götürdüm. Bir heyecanla telefona sarıldı, memleketini istedi, karşısın- dakine Türkçe dahil tam sekiz dil- den:

— Türkiye'de dışlandığınız iş ol- maz, dedi. Ne seks sergisi gerekli burada, ne seks fuarı... Burası baş- tanbaşa bir seks diyarı!

Sonra telefonu kapatıp bana dön- dü:

— Her yerde seks yapıyor, her- kes seksle uğraşıyor. Açmayı düşün- düğümüz fuara kim ilgi gösterir?

Vedat SAYGEL

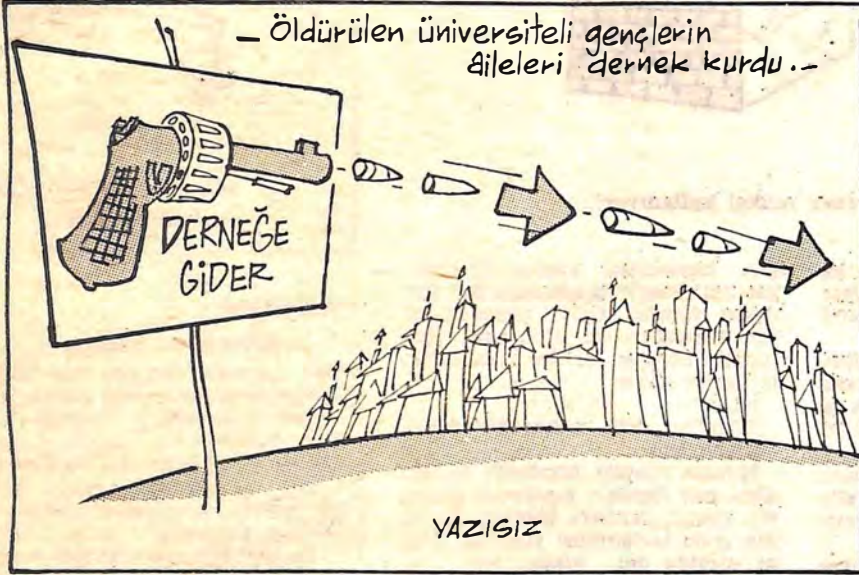
İnönü, mal beyanında bulundu.

— Gazeteler —

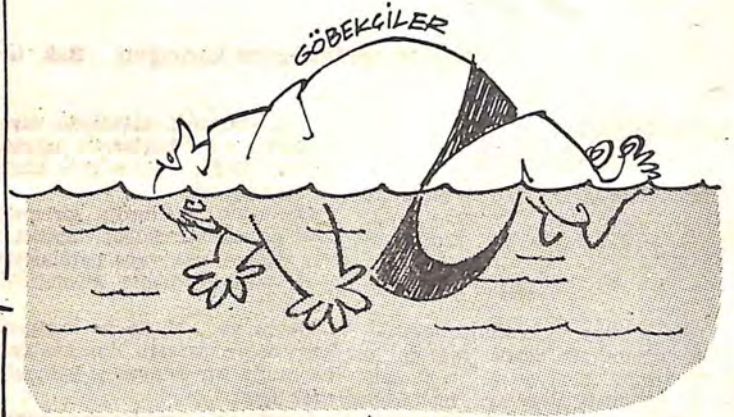
— İşte, bütün sermayem!..

—İnönü: "Silâh işleyen her yere polis girer.." dedi..

—C.H.P.'deki mücadele su yüzüne çıktı..

HERBİR tarafta dostlukları olamaz mı insanın?... Oluur! Ama «tarafılar» bunu kabullenmiyor. İlle, politikaya göre ayarlayacaksın dostluklarını, düşmanlıklarını...

«Taraflar» dediğimde haksızlık ediyorum. Örneğin, «Kırkbir»lerden Mehmet Turgut ve Faruk Sükan, Ali Demirel'le dostluğumu kabullenir de, Ali Demirel onlarla olan ilişkilerimi kabul etmez kolaylıkla...

Bilmiyorum İstanbul'da da öyle mi... Burada milletvekillerinin bile karşı tarafa, Allahın merhabasını sarkıtmaları ters gözle görülüyor. Bu uygarlık derecesine vardığımızı işaret ettikten sonra size her iki taraftan da söz açacağım.

KONYALILAR LOKALI:

O Necatibey Caddesi, her zaman, açılmayan bir pazar yerini andırır. Atıl arabalar geçer, arkalarında, arabanın boyundan on misli uzun demirler sallayarak. Canlı trafikle, cansız trafik sıkışır her noktasında çaprazlama küfürleme! Otobüsler dandini dandini geçer, kaideleri birbirlerine sürünerek. Hırslı sürücüler, birbirlerini, cümbüşlü kelimelerle donatırlar. Kesişen sokaklarda, otobüs acentaları vardır, önlerinde mütevazı arabalı...

İşte o Necatibey Caddesindedir Konyalıların lokali... Başta Sükan, Konyalıları tarafından kiralananıdır «merkez» diye... Çıplak çıplak odalar, kimi teker bürolu, metalden... Kimi daha çıplak... Toplantı odasını görmedim; o, Faruk Sükan'ın oturduğu serinin son odasının karşısındaydı, kapalı... Büyük bir kalabalık, büyük bir kaynaşma... kafiye girip, kafiye çıkıyor... Orta Asya'dan göçe hazırlanan kafiyelece, yanık, çatık, yağz...

Tanıdık yüzleri de görüyor insan, kalabalığın arasında... O Sanera buğdayıyla süslü elbiseli kızı, doğurmuşcasına iftiharla, dokuzuncu AP. balosunda, pederane dolaştıran Bah-

Ankara Mektubu

ri Dağdaş gibi... Suç muymuş?... Yooo, bu alınganlık ne ki?... Ölürsen mizahsızlıktan ölecez... Fikir çağrışımı, o kadar. Een herkesin hayatı yarattığı gizli şaheserleri bilemem ki... Eski Tarım Bakanını, Sanera'nın mankenini dolaştırırken görmüştüm... Çok mutluymuş. «Karşı taraf» da mutluymuş... Mutluluk o kadar yoğun ki, azıcık azıcık ilkelliği beni inciten manzaraya, ben de kulaklarım kadar mutlu bir sırtıyla sırtıtmıştım. N'ö, baloda «41» cılık oynamıyacağım ya! Haaa... O baloda, daha o zamandan yoktu onların çoğu... Bazıları vardı yine, bir uuuuun «Bakan ve eşleri» masasına dizili mum mum...

Konya Lokalinde, Faruk Sükan'la uzun bir konuşma yaptım. Her şeyden konuştuk... Her şeyden... Sükan, rahattı, kararlıydı, kendiyile uzlaşmış bir hali vardı.

«41» ler meselesi, basit açıdan alınıyor, etrafça... Süleyman Demirel'ce de değil... Başlarca da değil... Et-rafça... Örneğin bir ailede bir Bakan varsa, o daha ilımlı da, yargılarında... Kardeşi daha çetin, daha kesin, daha alevli: «Efendim... bir Bakanlık verilseydi...»

Hiçbir vatandaşım hakkında bunu düşünmem... Çünkü bana bir Bakanlık verilse... Sahi ne yapardım?... Bakanlık otomobiline binerdim... Bakanlık makamına kurulurdum... Evet... İslahata başladım, memurlerin mini-eteğinden, veya imza defterinden. Dosyaları yağdım, «tetkik edeceğim» diye... Hem-şehirler kabul ederdim, onları ta merdivenlere kadar geçirirdim, kimisinin elini öpe öpe... Karnı ağırılmış ifadelerle: «Görüyorsunuz... Bana ağır bir miras kaldı, sefelelimden» derdim... Daha ne yapardım ki?... Kestiremiyem... kestiremiyem... Kestiremiyem...

tirnişlerden öğrenmeli... Turizm Bakanlığı çok yakın Konyalıların Lokaline, ordan bir sorsam... Eğer Cevheri, hemşehri ve sohbetleşme heyetlerinden bana vakit ayırabilir-se...

Onun'çin bir minik Bakanlık için, insan özünü bunca zora sokmaz ben-ce... Hatâlı olur, hatâlı olmaz, o başka... Ama mini minicik bir Bakanlık için kimse:

«Yürü yürü yürü» Konyalı yürü» diye ateşlere atamaz özünü... Mini minicik bir Bakanlık için.

Bunu karşı tarafın başları idrak ediyor, ama taşkın yakınları kraldan fazla kralcı... Örneğin, Gençlik ve Spor Bakanı İsmet Sezgin benimle konuşurken, çok ilımlı da, kardeşleri öyle değil... Ah, bu kardeşler!...

ALİ DEMİREL'LE BERABER...

«Ah, bu kardeşler» derken... Ali Demirel geldi aklıma. Çocuklarım onun «Özel Yükseliş Koleji»nde okuyor... Özel yükseliş... Başarısız bir isim, kendi takmamış...

Kişiliği vardır hacı Ali'nin, beğenilirsiniz beğenmezsiniz... Konuşabilirsiniz saatlerce... Yani o konuşur siz dinlersiniz... Hep monologdur çünkü... Devletlisi devletsizi daha diyalogu keşfetmemiştir, yalnız Ali Demirel değil...

Toprağa yakın şeyler söyler size... Son zamanlarda «toprak kültüründen» azıcık uzaklaştı maalesef... Büyük kültürdür toprak kültürü...

İlk, derme çatma gemilerle, denizleri aşan, bâkir ve zengin bir toprağa ayak basanların tipindedir, bütün kusurlarıyla, bütün mezîyetleriyle... Onların, horoz şekerinden melekler olduğunu kimse iddia edemez...

Sıcak bir tarafı, geniş bir tarafı, dost bir tarafı, melekler melekleri bir tarafı

vardır, bir doymayan tarafı, bir kendinden veren tarafı...

Ben, dostum olan Ali Demirel'i sunuyorum... Bilmem kimin kardeşi, bilmem kimin kredicisi Ali Demirel'i değil... Zaten keşke, politikaya, kendi anlayışında politikaya onca yayıl-masaydı...

Kabul odası da, kapısının üzerinde nal kadar harflerle «Ali Demirel» yazılı olan kendi imajıdır... Kırk kişi girer, kırk kişi çıkar... Kırk kişi «idare» edilir. Rahattır. Başka türlü zevksizdir. Orada burada tepeleme şekerler yığılıdır, sarmalı burmalı. Eskiden genççe bir Atatürk'ün resmi asılıydı tepesinde, onun altında da, kıvrık bir gülmüşten «Hayat en hakiki mürşit ilimdir». Yazı yerinde kaldı da, genç Atatürk daha yaşlı, jaketataylı, Ali beyin pantolonlarınca bol çizgili paçah bir resme yerini bıraktı...

Eskiden, neşeyle, dünya ağırlığıyla gözü parlar. Şimdi, daha durgun, daha yorgun:

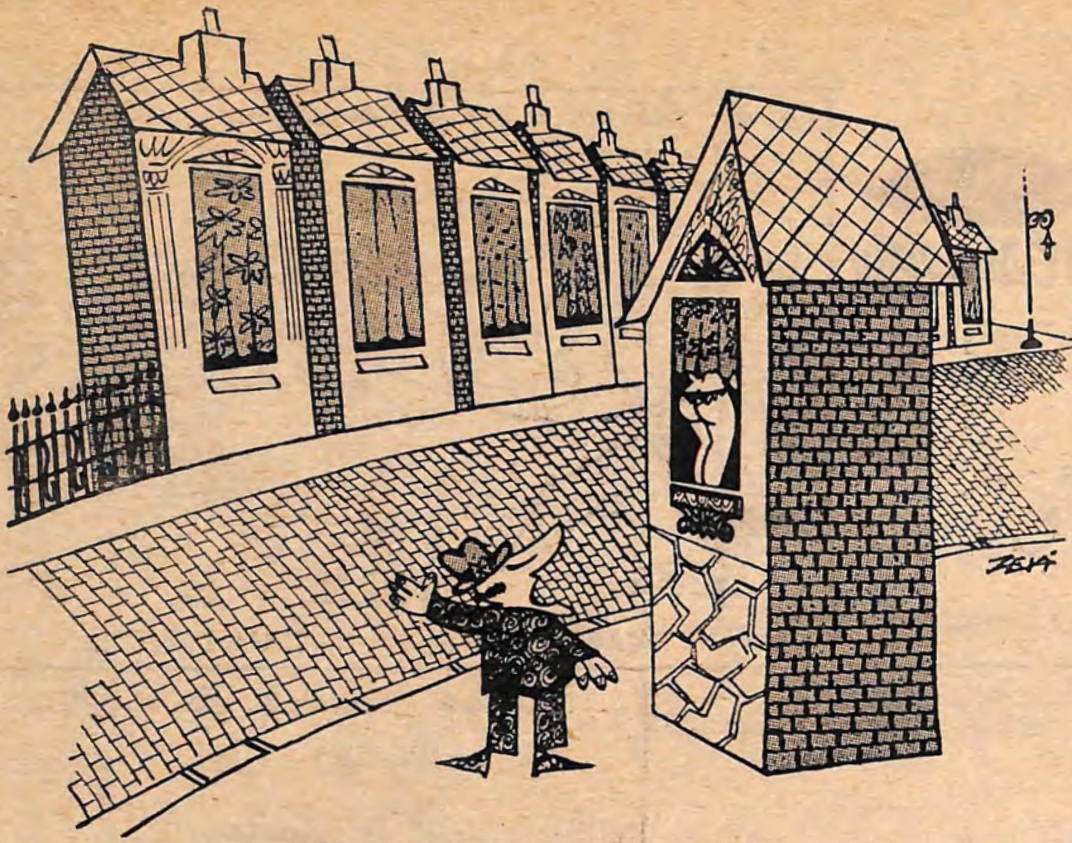
«Sabah yediden, akşam yediye kadar ayakta» diyor ama, yalnız «ayaktalık» değildir onun bakışını böylesine donuklaştıran... Şu arada, her bir tarafın zaten hatları, yıpranmışlıklar içinde, Sükan hariç!...

Hacı Ali, dünya kadar zeki... Fakat monologcu... Ve formasyonsuz...

Nereden nereye, birden, Fransa'daki Mayıs olaylarında Pompidu aklıma geldi. O zaman De Gaulle'in Başbakanıydı. Günlerce diyalog kurmaya çalıştı, halkla, sendikalarla, talebeyle... ve elli tane diyalog kurdu... Halbuki orda her şey yerleşikti, yerleşikliklerle diyalog kurmak meseleydi... Herkesin yasası belliydi ve oynak değildi. Bizde acep hiç mi kurulmayacak diyalog, konuşmalarda, dostluklarda, fikirlerde, kavgalarda... Kurulması için, Pompidu'ca kültür, Dr. Schweizer'ce iyiniyet, deryaca tolerans gerek.

Kurulacak mı dersiniz?..

Nimet ARZIK

— Mini'nin modası geçti karıcığım... Bak, herkes maksi kullanıyor!..

PAZARTESİ

Fabrikasyon

Dünya dünya olalı, bütün garıplıkların bir araya geldiği yirminci yüzyıla benzer bir başka çağı gördü mü acaba?

Bir keşmekeş ki, akıl erdirebilene aşkolsun!

«Daha mutlu bir dünya için...», «Barış içinde bir arada yaşama...» sloganlarının çe resinde toplanan çeşitli mücadele grupları, birbirleriyle ilintisi olmayan bir kavgaya girmişler.

Bakıyorsunuz biri, dünya barışını sağlamak amacıyla «Silâhsızlanma toplantıları» yapıyor; biri, kuvvetler dengesini sağlamak amacıyla yeni silâhları hizmete sokuyor!

Biri, «Miniydi - maksiydi» diye kadınların etek boylarıyla uğraşıyor; diğeri, «Sağdı - soldu» diye birbirleriyle boğuşuyor!

Öğrencisi, «Girerdin - giremezdin» diye polislerle vuruşuyor; hippisi, «Savaş yapma, aşk yap» parolasıyla iş gücünü bırakıp, dilenci kıyafetiyle dolaşıyor!

Dedik ya, bütün bu vuruşmalar, kırışmalar, sersefil dolaşmalar «Daha mutlu bir dünya» yı gerçekleştir-mek için.

Gazetelerin yazdıklarına bakılırsa, uçak kaçakçılığından, uyuşturucu madde kaçakçılığından, silâh kaçakçılığından sonra, «Bir ver, dört al» sloganıyla diplomat kaçakçılığı başlamış şimdi de... Bunun vatani da, Güney Amerika! Başını konsoloslu-

ğun kapısından uzatan diplomat, kendini çetecilerin arasında buluyor, devlet yöneticileriyle pazarlığa giren korsanlar bir diplomat verip, tutuklu bulunan üç beş arkadaşlarını geriye alıyor.

Niçin?

Efendim, daha mutlu bir dünya kurmak için!

Bırakın dünyayı, ülkelerde de öyle değil mi? Örneğin kendimizi alalım ele. Çeşitli partilere bölünüp Tanrının günlü birbirimizle yiyoruz, nede-ni soruldu mu, «Daha mutlu bir Türkiye kurmak için...» diye demeçler veriyoruz.

Ashına bakarsanız ne daha mutlu bir Türkiye'nin kurulacağı, ne de daha mutlu bir dünyanın kurulacağı var! Milyarlarca insan elele vermiş, tek tip slogan imal ediyoruz o kadar!

SALI

Pes vallahi!

Ayaklarıyla gitar çalan genç bir müzisyenimiz, burnuyla org çalan başka bir müzisyenimize meydan okumuş!

Hani «Çalmak» dendi mi, üstümlüze yoktur. Tüm nüfusumuzla hepimiz müziğe düşkün kimselerizdir.

Ayağımızla gitar çalarız, burnumuzla org çalarız, bilmem neremizle trampet çalarız!

Memlekette çalacak hiçbir şey kalmasa, buluruz yine...

Ankara'da toplanır, çene çalarız!

— Akıl varsa, benim gibi natürm modelini yersin!..

ÇARŞAMBA

Bitmeyen kavgaya

Her seçimden çıkışta, her hükümet kuruluşta hemen bir «Apak» sorunudur çıkar ortaya. Gazeteler, «Futbol Federasyonu Başkanı Orhan Şeref Apak değiştiriliyor» diye manşet atar, Ankara'dan Apak'ın sesi çıkar: «Beni değiştirmek isteyenler gider, ben kalırım!»

3. Demirel hükümetinin güven oyu almasıyla bir söz düellosudur başladı yine.

Gazeteler, «Apak azlediliyor» diyor; sayın Apak cevap veriyor:

«Azledilirsem Anadolu ayağa kalkar, Meclis ikiye bölünür!»

Federasyon Başkanı son duruma bakıp da, sözlerinin doğru çıktığına inanmaz inşallah.

Gerçi Anadolu ayağa kalktı, Mecliste bir paniktir koptu! Fakat bütün bunlara «Azil» değil, Kütahya depremi sebep oldu!

PERŞEMBE

Gücü yeten...

Seçimler sırasında 4600 gecekonduyu yapıldığını açıklayan CHP. İstanbul milletvekili Necdet Uğur, «Çok kath gecekonduyu inşa edenler hatırlı, pa-

Yüzen seks fuarı a

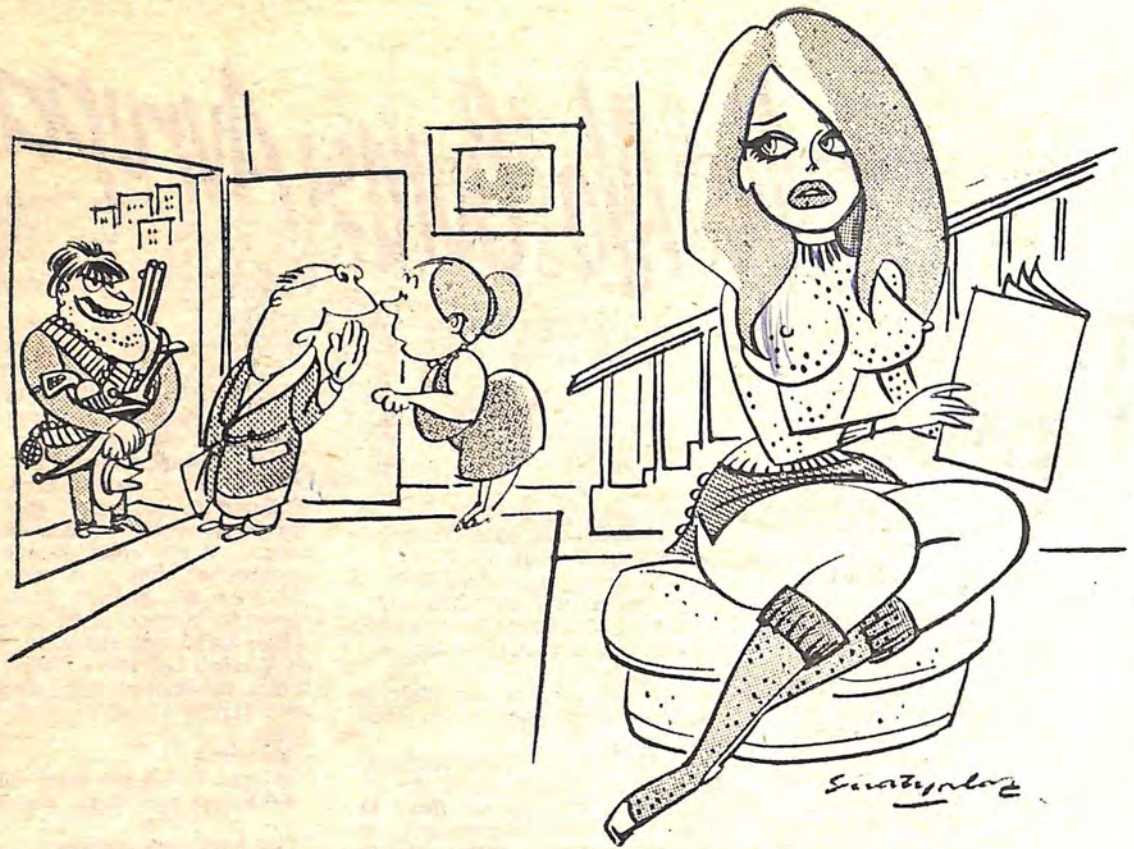
Zeytin, erkekliliği arttırıyormuş. — Gazeteler —

Yazısız

çalış oğlum.. hiç olmazsa sonunda

— «Allahın emri, peygamberin kavli ile kızınızı istiyorum!» diyor!..

ralı, silâhlı kimselerdir» diyor.

Evet efendim, haklısınız ama, bu imar politikamızın getirdiği bir yeniliktir.

Ne yapalım, yönetmelik hatırlılarla paralılara öncelik tanımış, «Ruh-sat» zorunluğunu tamamen ortadan kaldırmış!

CUMA

Ne cahillik!

Bir sağlık müfettişine on ayrı doktor, on ayrı teşhis koymuş!

Hem de Amerika gibi bir yerde... Alah Allaaah... Yahu, Sosyal Sigortalar Kurumu diye bir teşkilatları yok mu bu adamların?...

Özel doktora gidersen, elbet bunun bu olur! Oysa on doktorun bulduğu on ayrı hastalığı, Sigortanın bir doktoru bulur! Hem de kendisinin muayene ettiğini unutup, «Hangi akılsız bu teşhisi koydu sana?» diye söylene söylene...

CUMARTESİ

... Küpe ola

Haliç'te batan bir sandalda, sandalcı dahil beş kişi kaybolmuş.

Eh, basit bir kaza diyeceğiz ama,

öyle diyemiyoruz kurtulanların ifadelerini okuyunca.

Bir kere teknenin su aldığı bütün yolcular farketmiş de, sandalcı farketmemiş. Üstelik can derdine düşenlerin, «Yahu batıyoruz, dönelim» uyarılarına son derece sınırlanmış Karadenizli vatandaşımız, «Haçan ne muhalefet edeysunuz? Durup da patalum mu, geçireyruk işte!» diye cevap vermiş.

Ve bilindiği gibi tekne de batmış, kendi de...

Tazelikli, oluşunun hemen ertesi günü kaybeden bu olayı bir kez daha hatırlatmamızın nedenine gelince: Efendim, ülke yönetenlerin, tekne yönetenlerden farklı olmadığı bir ortamda, «Batıyoruz!» diye bağırışanları duyuyoruz. «Haçan ne muhalefet edeysunuz, tenuzi yarladık, kıyıya varayruz» diyerek inatla kürek çekilişine tanık oluyoruz da, Haliç'teki olayın daha büyüğü ile karşılaşmak korkusuyla ilgilileri uyarıyoruz.

Bir batış karşısında giden sadece sandalcı olsa, neyse... Tekne de gidiyor, içindekiler del...

PAZAR

Geleceğin eczanesi

Amerika'dan ve ileri Avrupa ülkelerinden sonra, «İnsan Tohumu Bankası» bizde de kuruldu şüktür.

Konuyla ilgilenenler hemen hatırlayacaklardır. Kısır kadınları, ço-

cuk yapma olanağına kavuşturan büyük bir tıp olayı diye nitelendiriliyor bu hamle.

Erkeklerden alınan sperm, ampullere konup alıcılarını bekliyor.

Kısır olsun olmasın hanımlarımıza gün doğdu demektir. Bundan sonra «Çocuğum olacak mı, olmayacak mı?» endişesi yok. «Esmer mi olacak, sarışın mı?» düşüncesi yok. Hattâ hattâ şişmanlığı, zayıflığı; uzunluğu, kısalığı bile önceden bile-necek.

Hanım giyim eşyası satan dükkanlara girer gibi girecekler eczanelere.

Müşterisinin isteğini öğrenen tezgâhtar, Mahmutpaşa esnafına taş çıkarttıracak ustalıklı uzanacak raflara:

— Nasıl bir şey olsun efendim?

— Şöyle uzun boylu, güzel huylusundan...

Yeniden raflara uzanacak tezgâhtar:

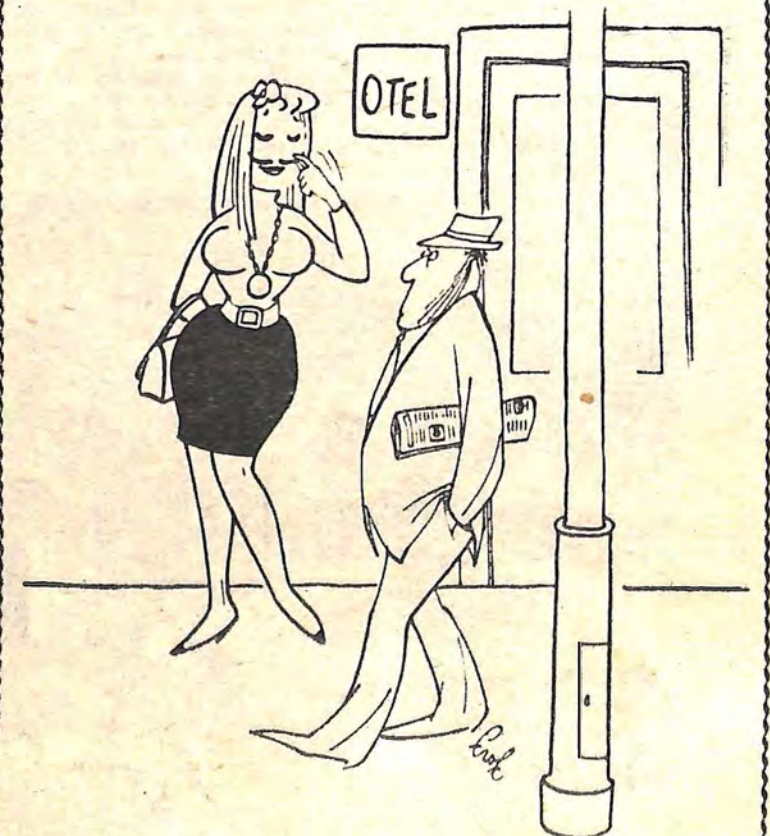
— Kaç beden olsun?
— Şişmanlardan hoşlanmam.
— Renk, desen?..
— Gözleri yeşil de, kendi kumralca olsun.

Ampullü sarıp sarmalayacak adam:

— Başka emirleriniz? Tuvalet sabunu, saç tokası, kırpık kıvrırma makinesi?...

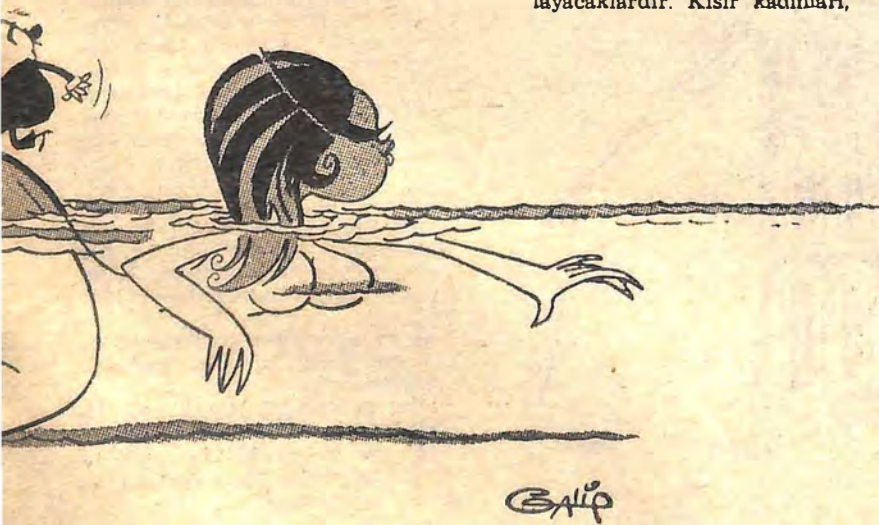
Ve doğacak çocukların nüfus cüzdanlarındaki «Babasının adı» hanesine «H-3, P-7026» gibilerden anlaşıl-maz bir simge konacak; şimdiden bakkal dükkanını andıran eczanelerimiz, her halde Mahmutpaşa'yı andıracak!

Takma bıyıklı kadınlar çok daha seksi oluyormuş. — Gazeteler —

Yazısız

or. — Gazeteler —

Salp

Alo! Alo! Burası Avrupa

ŞENKİ BELLİ

TARİH: 24 Aralık 1969.
Saat: 17.30

Yer: Bükreş - Viyana arasındaki gökyüzü parçası. Ve bu gökyüzünde, akşam bulutlarının üstünde, Bükreş - Viyana - Münih seferini yapan AUA Hava Yollarına ait büyük bir jet uçağının içi.

Koskoca uçak bomboş. Koskoca uçağı sanki ben tek başıma kiralamışım.

Biribirinden sık, birbirinden güzel dört hostes, bomboş koltukların ve bomboş gözlerinin önünde defileye çıkmış mankenler gibi geçit resmi yapıyor âdeta.

Altını eritmişler, Hem de 24 Ayar altınları eritmişler, imbiikten geçirilmişler, tel tel, dalga dalga şekillendirmişler, gün ışığının parlaklığını, ipeğin yumuşaklığını katmışlar.. Ve.. bu kızların başına saç yapmışlar.. Yakutu eritmişler.. arıtmışlar.. bu güzel gözlü kızların yanaklarına renk, ciltlerine duman yapmışlar...

Çilek kırmızısı üniformaları içinde, uçan bir gökyüzü sarayının sevimli prensesleri bunlar, hostes değil!

Ama ne var ki... Avrupa semâlarında uçan minik uçak bomboş bu akşam... Kaptan pilot, görevini bırakıp da bu tarafa gelse, gün batımı bulutlarının üzerinde süzülen uçağımız başıboş ve kontrolsüz kalacak. Uçak başıboş ve kontrolsüz kalmaktansa bizim hostes ablalarla birlikte başıboş ve kontrolsüz kalmamız elbette —uluslararası uçuş kurallarına ve Birleşmiş Gönüller Anayasasına— daha elverişli!

Ayaklarında pırıl pırıl, beyaz, kristal ipek çoraplar. Siyah, ruğan pa-buçlar. O ışı ışı, altın rengi saçlarının üstünde Viyanalıların özelliğinin sembolü olan siyah fötr şapkalar... En tatlı arzularla, en anlamlı gülüşleri yansıtan dudaklarında yazılmamış şiirlerin rengi ve kokusu...

Yüzleri öylesine kanlı, öylesine renkli ki, yanağını sıkıksan kan damlayacak! (Tabii kan dökmekten, kan çıkarmaktan hoşlanmadığım için yanaklarını sıkıkmak gereğini duymadım!...)

— Kahve içer misiniz mösyö Belli?
— İ-hh!
— Viski ister misiniz mösyö Belli?

GÖKYÜZÜNDE İSKAMBİL FALI

★

— İ-hh!
— Şampanya?
— İ-hh!
— Ne istersiniz mösyö?
— Şu anda sizin bana ikram edemeyeceğiniz bir şey!

— Bu gece Noel, mösyö Belli, si-ze —gökyüzünde mümkün olan— her istediğinizi ikram edebiliriz!
«Gökyüzünde mümkün olan...»
Bak şu işe!...

Çevresinde pervane gibi dönen şu kanatsız meleklerden ne isteyebilir ki mösyö Belli?

Ve gökyüzünde.. neler mümkün-dür.. neler mümkün değildir?

Sık sık havalanmayı severim... Se-verim ama.. havacılık ve gökyüzü kuralları hakkında hiçbir bilgim yok!

Nerden olsun kil...
Sersem mösyö Belli!...
Aptal mösyö Belli!...

Budala mösyö Belli!... Nene gerekti senin, Yüksek Seçim Kurulunun ilke kararları?... Ne gerekti 298 sayılı seçim yasası ile 648 sayılı yasanın tellerinde cambazlık yapmak.

Çalım satmak isteyen kişisiz kişilere siyaset plâformunda parti hamallığı yapacağına, sanatın, mizahın, şiirin hamallığını yapsaydın daha iyi olmaz mıydı?... Siyaset kurallarına ifâes edeceğine «Gökyüzünde mümkün olan» dalgaların kurallarına merak sarsaydın fena mı olurdu?... Hiç değilse kıymetin bilinirdi, hiç değilse dost diye uzanan ellerin hançerleriyle yaranacağına altın saçlı kızların gözleriyle ve sözleriyle yaranalırdın!... (Lâhmacun var beyler, sıcak lâhmacun!... Baş etleriyle, kemik sıyrıklarıyla yapılmış, kokmuş olduğu halde koku vermeyen lâhmacun var beyler, lâhmacuuun!...)

En uzun boylu hostes, bir şampanya kadehi uzattı. Orta boylusu bir Viyana sigarası:

— İçin şampanyanızı da, iskambil falına bakalım arka koltuklarda! (Orta boylusu uzun boylusunu işaret etti) Arkadaşım çok güzel is-

kambil falına bakar ve gönlünüzün içini avucunun içi gibi bilir! (Çilek var beyler!... Taze çilek!... Hani ya sakız leblebici geldi!... Çekirdekçi geldi!... Taze badem, taze fıstık, tuzlu fındık var beyler!...)

Beni duygulandıran bir müziği dinlerken güzel içerim! Beni duygulandıran bir çift güzel göze bakarak güzel içerim! Beni duygulandıran iki çift güzel göze bakarak içersem çok daha güzel içerim, çok daha lezzetle içerim. Kadeh erir parmaklarımın arasında sanki!...

Şaşı olmamaya çalışarak gözleri-mi Viyanalı hosteslere çevirerek kadehimi dudaklarıma götürdüğüm sırada aklıma bir şiirin dizileri gelmişti:

Nasıl?

İkimize birden göz diker misin
Gözlerinin biri o'nda, biri bende
kahr,

İşte böyle şaşı olursun.

Oh olsun!...

Biraz sonra uçağın arkasındaki koltuklara çekilmiş iki hostes abla ile birlikte iskambil falına bakıyor-duk. Her halde diğer iki hostes de kaptan pilot'a moral eğitimi olsun diye pilot kabininde kalmışlardı.

Uzun boylu hostesimizin gözleri-nin, tatlı yeşilimtrak olduğunu ilk kez farkediyordum. İskambil kâğıtlarındaki rakamlara ve şekillere dokunduktan sonra, gez-göz-arpacık, nişan hattını benim gözlerime doğru çeviren bu yeşilimtrak ışıklar, yü-reğimin içini okumaya çalışıyordu. (Yüreğimin içi, kargacık burgacık bir elyazısı ile değil, düzgün ve okunaklı kitap harfleriyle yazılmıştır! Oraya giren herkes rahatlıkla sökebilir bu yazıları; yeter ki girsin oraya!)

— Gideceğiniz yerde sizi bekleyenler var mösyö Belli! Hem de özlemle bekleyenler var!

Başımı salladım:

— Hayır, bilemediniz matmazell! Gideceğim yerde hiç bekleyenim yok. Çünkü kimse bilmiyor benim bu akşam Münih'e uçtuğumu!...

Hostes birden durakladı. Elindeki iskambil kâğıdını koltuğun üstüne bıraktı:

— Anlamadım, dedi, siz Münih'e

mi uçuyorsunuz bu akşam?

— Tabii Münih'e!... Öyle değil mi?... Bükreş - Viyana - Münih seferini yapan uçakta değil miyiz?...

Hostesin biri «Hayır!» anlamına gelen bir baş hareketi yaptı, uzun boylu «Bebek» şaşkın bakışlarla gülünseyerek:

— Uçak biletinizi görebilir miyim, dedi, bu işte bir yanlışlık var!

Cebimden Rumen Hava Yollarının Tarom Şirketine ait uçak biletini çıkardım. Onlara uzatmadan önce içime kurt düştüğü için bir kez de ben gözden geçirmek istedim yeniden...

Hayır!... Yalanı, yanlış yok bu işin. Biletin üstünde açık açık yazıyor: Bükreş - Viyana - Münih!... Hat-tâ bu kent isimlerinin karşısına varış saatlerini bile yazmış şirket me-muru.

Uzattım biletimi hostes ablaya. Baktı, baktı, baktı. Ürkek ceylanlar gibi yerinden fırladı. Pilot kabinine gitti. Ötekide seğırtti ardından. Ve pek az sonra hemen döndüler:

— Buyrun biletinizi, diye gülüm-sedi sevimli bebek. Koyun biletinizi cebinize de, iskambil falınıza devam edelim: Evet, nerde kalmıştık?..

Öteki ilâve etti:

— Henüz başlamıştın, devam et! Ve devam etti sevgili falcım:

— Bir insanın dalgınlığı yüzün-den ummadığınız olaylarla ve insanlarla karşılaşacaksınız. İçinde bulunduğunuz ulaşım aracı, sizi istediğiniz yere götürmeyecek. Programınızda olmayan bir ülkeye gideceksiniz ve iki genç kız sizi bu ülkede bir sü-re «mecburi ikamet» e tâbi tutacak!

Biraz önce, yolculuğun o yeşilim-trak dakikalarında kalbim karma-karışık olmuştu, şimdi kafam karış-tı gitti. Neler söylüyordun bu kızlar. Bu ne biçim uçak, ne biçim iskambil fali ve ne model bir yolculuktu Yâ Rabbim!

— Kuzum, dedim, vazgeçtim ben iskambil falından. Söylersin mistizm bana, uçağımız saat kaçta Münih'te olacak?...

— Biraz sonra Viyana'ya iniyoruz. Ve yolculuğumuz Viyana'da sona eriyor mösyö Belli!

— Nasıl olur, (Bileti çıkardım tekrar cebimden ve uzattım kendilerine doğru) bakın ne yazıyor bilette?...

— Biletteki yazılar doğru. Evet, öyle yazıyor. Ama uçağın bu akşam Münih'e gideceği doğru değil! Tarom Şirketinin memurları her halde bu akşamın Noel olduğunu unutmuşlar! Münih'e gidemeyeceksiniz mösyö Belli!

(Dondurmacı geldi!... Hastayı yatağından kaldırıyor... Otuziki di-şe kemence kaldırıyor... Dondur-maaaa.. kaymak!...)

Sevgili falcım falına devam etti:

— Eveeet mösyö Belli!... Uçağınız Viyana'dan öte uçmayacak. Noel'i Viyana'da geçireceksiniz. Sürprizli rastlantılar bekliyor sizi Viyana'da. Şu anda içinde garip bir sıkıntı var. Bir müesseseye veya bir insana kızyorsunuz içinizden. Bazı bekleyenlerinize biraz gecikme ile kavuşacaksınız. Bazı beklemeyenlerinize de beklenmeyen konuk olacaksınız. Aşk ve müzik görünüyor falınızda ve biraz da uykusuzluk...

Kara gözlü çingene kızlarından Gürcü Bacı'ya, top sakallı Ermeni falcılarından Ebulmüttalip Hoca'ya kadar değişik insanlar çeşitli tarihlerde ve çeşitli ülkelerde falına bak-mıştı.

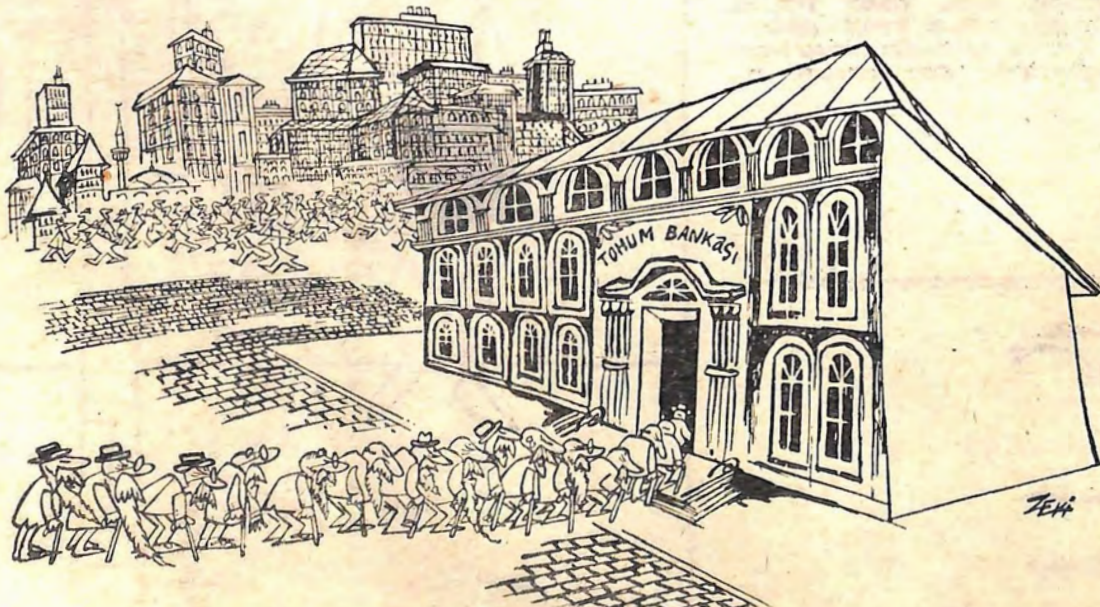
Ama gökyüzündeki bu iskambil fali kadar hiçbirini yüreğimi böylesine hoplatmamıştı.

Viyanalı kızın fali doğru çıktı: Ne söylediyse hepsi geldi başıma!

İşin bu faslını da —sansürlü ve sansürlüz yönleriyle— gelecek yazımda anlatacağım.

Gelecek sayıda:
«Atalarımız Viyana'yı kuşatmıştı; Biz Viyanalı kızları kuşatabiliyoruz!»

Erkek Tohumu Bankası kuruldu. — Gazeteler —

Tohuma kaçanlar!

FANTOMA İSTANBUL'DA

YAZAN - ÇİZEN -
SUAVİ SUALP

14

GECEYİN SESSİZLİĞİNDE SULTANİ YEGÂH MAKAMINDAN
DALGAZANAN GÜLNÂZ'IN LÂTİF SESİ. BİZİM SER TAHHARİ
AMAN VERMEZ KADRI'YI ADAMAKİLLİ NEST EYLENİŞTİ..
«Rebiülevvel-1312-»

AMAN YARRABBI!
O NEFİS SESİN
SAHİBİ SİZDİRİZ
HA!.. LÜTFEN DE-
VAM EDİNİZ..

OH.. BİR ERKEK.
BİZZATAHAHTAR
DELİĞİNDEN MÜŞA-
HEDE ETİĞİM KİŞİ..
NASIL DA O İNSA-
NIN CİĞERİNE İŞLE-
YEN NAZARLARIN-
DAN GÖZÜMÜÇE-
KEMİYORUM?..

KADRI İLE PAGANIN
KIZININ ARASINDA..
Kİ İLK KONTAĞI BİRAZ
O ZAMANKİ LİSANLA
ANLATIYORUM.. KUSU-
RA BAKMAYINIZ..

NEDEN
SÜKUTU TER-
CİH EDİYOR
SUNUZ?..
LÜTFEN CE-
VAP VERİ-
NİZ..

SAZIMLAMI,
YOKSA SE-
SİMLE Mİ?

HER İKİSİ DE
BİR ANDA BEN-
DE ŞUUR, İZAN,
MANTIK BIRAK-
MADI.. AF BU-
YURUNUZ.. ACA-
BA ŞU ANDA
BEN BİR RÜYA
MI GÖRMEKTE-
YİM.. KİMSİNİZ?
HÜVİYETİNİZİ DER-
HAL TESBİT ET-
MELİYİM..
«Polis ağzı»

SİZİN KİİN SA-
DECE BİR HA-
YAL OLARAK
KALSAM
DAHA İYİ..
KİMBİLİR
HAKİKAT DA-
HA ACIDIR..
BON NUVI

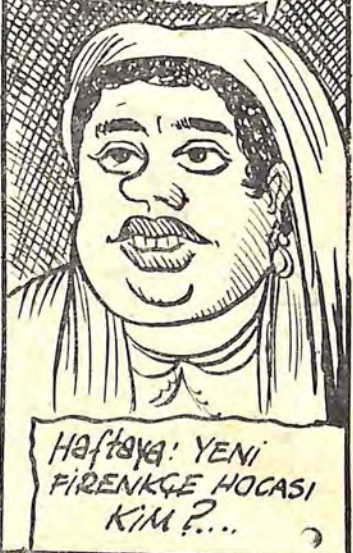

BON NUVI
DEDİ VE
GİTTİ.. HİZMET-
Çİ OLSA BON
NUVI DİYEMEZ..
ACABA.. AMAN YA-
RABBI, YOKSA
PAŞANIN BİRİ-
ÇİK KERİMELE-
RİMİ?

AH.. BİYİKLA..
O RI BİLE İNSANI
TAHRİŞ EDİYOR..
NE ERKEK.. AMA
İMKANSIZ.. ARA-
MIZDA SEVİYE
FARKI VAR.

AYOL, SEN DAHA
UYUMADIN MI KÜÇÜK
HANIM?.. YARIN SA-
BAH YENİ FİRENÇE
HOCASI GELECEK
YA..

HAFTAYA! YENİ
FİRENÇE HOCASI
KİM?..

İSTE O GECEYİ KADRI
BEY İHTİLAĞLAR VE
BUHRANLAR ARASIN-
DA GEÇİRMİŞ, BUNA
DA GEÇİRİMLERİ PA-
MUVAZİ OLARAK PA-
ŞANIN GÜZEL KIZI
DA SIVRI SİNEKLERİ
BAHANE EDEREK
BİRTÜRLÜ UYUYAMA-
MIŞTI..

BÖRU değil, köy kasaba olmuştu. Dünkü köy odasına kocaman:

«Çiftçınar kasabası belediyesi» tabelâsı asılmıştı. Eski muhtar Recep Yılmaz, Belediye seçiminde başkan seçilince kolları sıvamıştı:

— Kasabamızı gahındıracazlı... diyor, başka söz etmiyordu.

Belediye üyeleri bu laflara bıyık altından gültüyorlar:

— Galhınma didiğin para ile olur. Belediyenin yıllık geliri yirmibin lira... Bunun onbinini mayışe, öte be-riye çık... Kaldı mı onbin? Ne halt yirsin üçbeş bin liraynan?

Başkan Recep, kalkınmanın ilk şartının nutuk çekmek olduğunu öğ-renmişti. Memleket demokratik dü-zene gireliden beri, gelmiş geçmiş bütün iktidarlar mikrofonu ellerin-den bırakmamışlar, milleti uyutun-caya kadar konuşmamışlar mıydı?

Çiftçınar belediye başkanı da işe, belediye meclisi üyelerini uyutmakla başlamalıydı. Mikrofonu eline aldı:

— Arkadaşlarım, arkadaşlarım ve de dindaşlarım, diye söze girişti:

— Köyü, pardun gasabamızı gal-hındırmak için bazı gendini bilmez-ler, parayı nereden bulacaz, diyerek-ten söz etti. İlk seçildiğim gün, ben de, belediyenin kasasını açıp bak-tım: Tepdillim denişiyordu az kal-sın! Kasamız, şehir hatunları gibi, cızcıbdakdı. Soluğu Ankara'da al-dım. İlğililerle konuştum. Menciliste, seçtiklerimizle temas ettim. He-pli:

— Buluruz, yaparız, ederiz, ırahat uyu başkan... diyorlar. Emme elini cüzdana, keseye uzatan yok! Sonun-da helâl süt emmiş biri beni kıyıya çekti:

— Başkan, dedi, işin doğrusunu konuşayım istiyon mu?

— Eyiye de, kötüye de feylini dışarı furl dedim.

— Şincik Ankara'da tam üçbin belediye başkanı, ikibin vali, bin kaymakam var... Hepisi kredi peşin-de. Oylarını bedavaya kapırmıyor seçmen. Langırt makineleri gibi, bi koyup, beş almak istiyö. Hezinenin durumu sizin belediyenin kasasından farzsız.

— Yandık dısene, dedim, lehimci közü gibi... Köye eli boş dönmeden-se, Hergele meydanında assınlar be-ni...

— Sen heç hasta oldun mu?

— Sıtma maf etti beni...

— Doktora gittin mi?

— Gittim.

— Ha şöyle.. doktora gittin. O da sana reçete verdi...

— Evet!

— Şimdi de ben sana, kasabanızı kalkındıracak reçeteyi vireceğim. Tu-risti köye celbedeceksiniz... Milyon-lar getirecek turist...

— Elini sımsıkı duttum:

— Gözünü seveyim, gönder bize turisti, dedim. Yüklüce parayınan gelsin!

— Turistin ne olduğunu biliyon mu?

— Emeliken yardımının başkanıdır...

Meğer turist, sizin ağınyacağınız para yimeye çıkmış, avanak demek-miş...

Şincik arkadaşlar, kasabaya turist celbine çahşacaz. Turist önce tarihi eser aramış gideceği yerde. Öküzle-rin su içtiği yalaklı çeşme yok mu? Kim sorarsa Cinevizlerden kaldı diy-cez... Tamam mı? Kimden kalmış o çeşme?...

Belediye üyelerinden Hafız Ömer söz istedi:

— Ol çeşme Gulaksızların Kör İb-ram'ın hayratıdır, ireis beğ...

— Ne karıştırıyon Kulaksızı, Kö-rü?... Cineviz dısen ne gaybedersin?

— Ülen İncep, pardun ireis efen-di, ben değilim söyleyen... üzerinde daştan kitabe var. Orada öyle yazı-yo...

— Hem hayrat diye çeşme yaptırır, hem de üzerine daş dikeriz. Yarın o taş parçalanacak...

Turistin ikinci aradığı, alafranga yüz lümere imiş. Yâni kenef... Plân-larını hazırlattım. Masıraflı yüzbinin içerisinde. Yüzünü sayacağız emme, kasabaya milyonlar akacak kenefin sayesinde...

Üyeler yüzünü duyunca yerlerin-den hoplamışlardı. Başkan ya aklını kaçırmıştı, ya da belediye kasasın-daki paranın mevcudiyetinden hab-e-ri yoktu. Her kafadan bir ses çıkı-yordu:

— Pevlike mi kuruyoz ireis beğ?...

— Köylü bizi taşa tutar!...

— Otel mi yapıyon, kenef mi? Bi-çukur, dört yanına gazel dalı sıra-ladığın gibi tamamdır. Yüz, bileme-din ikiyüz kâğıda çıkar.

Başkan kafasına koymuştu bir ke-re. Köyü kalkındıracaktı. Kalkınma için de turist celbi gerekliydi. İller Bankasından krediler alınmış, kö-yün orta yerine kocaman bir W.C. inşasına başlanmıştı. İnşaat bitince kasaba kolay kolay altından kalkıla-mayacak borcun altına girmişti. Re-c-ep aldırıyor:

— Hele açalım şurayı... Göreceksi-niz, neler olacağını... Turist akını başlayacak. Kısa süre içinde beledi-

yenin borçlarını ödedikten keyli, ka-salarımız paraları almayacaklı diyor-du.

Tam açılış törenine hazırlanıldığı sırada, başkan dizlerini dövmeye başlamıştı:

— Tüh, ülen... Durduk yerde Tür-kün akli sonradan gelir dimemiş-ler...

— Ne oldu reis... Yanlış bi şey mi etti ustalar?...

— Sorman yedigimiz haltı...

— Ne oldu İncep efe?

— Suyunu unuttuk be, kenefin!

Köylüler:

— Susuz da görölür o iş emme, diyorlardı, turistler kibar gışlerdir. Dört tane ırbık aldık mı tamam... Cami avlusundaki tulumbadan dol-dururlar.

Başkan:

— Olmaz, diye cevap veriyordu. Susuz alafranga helâ olmaz! Be-ğenmeyince girmezler, girmeyince de köyde konaklamaz, çeker gider-ler. Bizim yüzbin lira da havaya u-çar!

Yeniden krediler temin edildi. Yır-mibin lira harcanılarak asrlı W.C.'ye su getirildi. Sıra açılış törenine gel-mişti. Başta kaymakam olmak üze-re ilçenin ileri gelenlerine davetiye-ler gönderilerek, alafranga helânın açılış törenine şeref vermeleri rica edildi...

Belirli gün ve saatte davetliler gel-mişlerdi. Belediye başkanı uzun bir açış konuşması hazırlamıştı öğre-tmene. Öğretmen yıllarca karaladığı yazıları başkalarına okutamamanın hasreti içindeydi. Nihayet, yüz nu-mara vesilesiyle de olsa eline fırsat geçmişti. Sekiz daktilo sayfalık yazı-yı başkanın eline tutuşturmuş:

— Okumasını becerebilirsen baş-kan, demişti, İstanbul gazeteleri bi-le konuşmayı birinci sayfalarında verirler...

Yenilip içildikten sonra, hazırla-nan kürsüye çıkan başkan Recep:

— Sayın büyüklüklerim ve de güççük-lerim... Bugün tarihi bi günün he-lecanı içinde yaşıyoz, diye söze baş-lamış ve devam etmişti:

— Galhınma yarışına ayak uydur-maya çabalayan köylümüz, alafranga

bi kenef.. pardun.. helâ... Tövbe, yüz lümere inşa etmek suretiyinen turistlere hizmeti amaç bilmıştır.

Başkan konuştuğuca dili kuruyor ve masadaki sürahiyl kafasına dike-rek su içiyordu. Sürahi boşaldıkça yeniden dolduruluyor, bir süre son-ra başkan yine hararetini gidermek için sürahiye el atıyordu. İşin kö-tüsü su içe içe, karnı şişmişti ve sı-kışmaya başlamıştı. Söylev daha ya-rılarda bile değildi. Öğretmen ya-nındaydı. Yavaşça kulağına:

— Hocam, diye fısıldadı, çok sı-kıştım... Bi bahane uydurup, ferah-layıp gelsem ayıp olur mu?

— Sakın ha, başkan... Rezil olu-ruz. Önce kaymakamın kullanması lâzım helâyı... Kurdele kesilmedi da-ha. Kurdeleyi kestikten sonra, içeri-ye girecek, o çıktıktan sonra sen gi-receksin!...

Recep içinden bir «lâhavle» dedik-ten sonra, nutka devam etmişti. Gît-tikçe sıkışması artıyordu. Bir yan-dan okuyor, öte yandan zıplamaya başlıyordu:

— Hocam, iki sayfasını atlasak ol-maz mı? Daha fazla dayanamayaca-ğım!

— Sık dişini... Protokolü bozama-yız... Nutuk bitecek. Önce kayma-kam, sonra sen!

— Kilotum ıslanacak nerdeyse ya-hu!...

— Dayan başkan... Başka çaresi yok!...

Recep elindeki kâğıtları okumaya devam ederken, çarliston oynar gi-bi zıplamasını daha da arttırmıştı...

— Sayın büyük ve de güççükle-rim... Cenevizlilerden kalan tarihi çeşmemizden Pers hükümdarı Key-hüsrev, Fatih Sultan Mehmet su iç-miş, Meryem Ana bu çeşmeden al-dığı su ile, çocuklarının bezlerini yı-kamıştır! Asırlardan beri gürlü gü-rül akan pınar, meşhur genel kadın Kleopatra ağzını musluğa dayayıp hararetini söndürmek istediği için, akmaz olmuştur. Alafranga helâmı-za yirmibin lira masraf edilerek, menba suyu getirtilmiştir. Her tonu kasabamıza elli liraya mal olan bu çeşmeyi ustalar açık bırakmış ola-bilirler. Çeşme kontrolünden sonra, söylevime devam etmek üzere, beş dakika istirahat veriyom... İsteyen cüveresini içebilir...

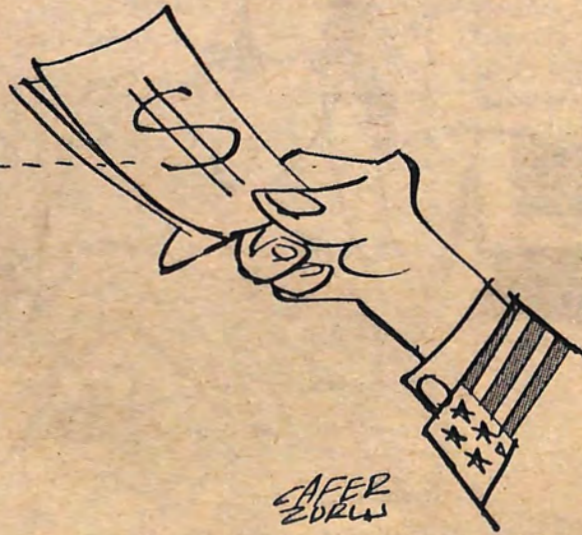
Başkan, pantolonun paçalarından yerleri ıslata ıslata alafranga helâ-dan içeriye daldığı zaman, topluluk daha fazla kendini tutamamış, kah-kahalar ortalığı çınlatmıştı...

O günden bugüne dek Çiftçınar-lar'a tek turistin uğradığını gören yoktu. Yalnız köyün adı değişmişti. «Kenefliköy» denmedikten sonra, kimse hangi köyden söz edildiğini anlamıyordu...

Burhan ESEN

Amerika'dan iki denizaltı aldık.

— Gazeteler —

Babasının oğlu

Hiç günahı yokken
Bir günah sonucu dünyaya geldi
Meme emdi
Mama yedi
Çok bezler kirletti
Büyüdü
Adam oldu
Bir baltaya sap oldu
Yeni Hal'de kasap oldu
Bir gün evleniverdi
Gerdek gecesi
Aklına
Rahmetli anasıyla babası geldi
Böyle gelmiş bu, böyle gider dedi

Akıbet
Aynı haltı yedi.
Siyami ÖZEL

Yazısız

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

BİRAZ DA TRAFİK

Trafik müdür muavinlerinden sayın Feridun Okyay'ın ricasını kıramayarak vatandaşların trafik konusunda bilgilerini genişletmek için sorulacak on suali aşağıda veriyoruz... Trafik kazalarının çok arttığı şu günlerde herkesin bunları bilmesi vatandaşlık borcudur...

SUAL — TRAFİK NEDİR?

CEVAP — Trafik bir karayolunda taşıt araçları, hammal, el arabası, motosiklet, seyyar satıcı, trafik memuru, kâhya ve bilmem yayaların harman olmasıdır...

SUAL — KARAYOLU NEDİR?

CEVAP — Karayolu; başı sonu, kavşağı, yokuşu, rampası, virajı, kavisi, çukuru, hendeği olan ve yukarıdaki trafik hareketi içinde bulunan arazi şeritidir.

SUAL — YAYA KİME DERLER?

CEVAP — Yaya, tretuar (Yaya kaldırımı) hariç her yerde ve her şartta yürüyen kişilerdir...

SUAL — TAŞIT NEDİR?

CEVAP — Taşıt, içinde insan, yük veya hayvan, patlayıcı madde, polisçe yasaklanmış mal taşıyan ve trafik kurallarının aksine, tesbit edilmiş süratin ekseri üstünde giden motorlu araçlara denir...

SUAL — YAYA GEÇİDİ NEYE DENİR?

CEVAP — Bir karayolu üstünde karşıdan karşıya geçmek için kullanılan ve yayaların geçtiği her yer yaya geçididir...

SUAL — MECBURI İSTİKAMET NEYE DENİR?

CEVAP — Trafikçe belirli işaretle gösterilmiş ve mutlaka gidilmesi lazım gelen yönün tersi ne denir...

SUAL — OTOBÜS NEYE DENİR?

CEVAP — İçinde şoförden başka en aşağı altmış yolcu, bir miktar bavul, her çeşit hayvan taşıyan ve trafikçileri gördüğü anda fazla yolcularının kanepelerinin altına saklanması müsait olarak yapılmış olan, şehir içinde en aşağı 80 kilometre, şehir dışında en aşağı 120 kilometre hızla giderken bir uçuruma uçan taşıt araçlarıdır...

SUAL — OTOMOBİL NEYE DERLER?

CEVAP — İçinde şoförden başka en aşağı sekiz yolcu bulunan, şehirde ortalama 100, şehir dışın-

da 200 kilometre hızla giden, farları yanmayan ve senelik muayenesini yaptırmamış olan özel yahut taksi olarak çalışan taşıt araçlarıdır...

SUAL — MİNİBÜS NEYE DENİR?

CEVAP — Londra asfaltına git bak, gör...

SUAL — GEÇİŞ ÜSTÜNLÜĞÜ NEDİR?

CEVAP — Normal trafik içinde hiçbir trafik kaidesini takmadan önüne gelene çarparak, sağlayıp veya sollayarak geçme hareketine geçiş üstünlüğü denir.

Böylece en başlıca trafik sorunlarını cevaplandırdık... Bilmem sayın Trafik Şubesi Müdürü İhsan Özmen beyi ve sayın Feridun Okyay beyi memnun edebildik mi?... Saygılarımızla...

TOPLUM ÜZERİNE KAYNATMA

TOPLUM NEDİR? — Türlü tariflerinin yanında en mânâlısı ve en zarifî şudur ki, toplum, aynı dili konuşan, aynı elbiseyi giyen, aynı kaptan yemek yiyen, aynı renk, boy, ırk, cins, şecereden gelen, aynı yemekleri seven insan kalabalıklarına denir... Bu kalabalığın bin kişiden aşağı olanına sürü derler...

TOPLUM ŞUURUNA BAKALIM — Toplum şuuru da bu yukarıdaki kalabalığın içgüdü ile birbirine benzer hareketler yapması ve kafalarının bir mesele karşısında aynı tempoda işlemesi halidir... Bu, akşamları biraz daha belirsiz bir hale gelir... Toplum şuuru olmayan bir yerde başıbozukluk olur... Başıbozuk olan bir toplum da er-geç bir gün taaffün eder (yâni kokuşur)...

İDEAL LÂZİM Mİ? — İdeal her toplum için lâzımdır... İdealin o toplumu nereye götüreceği ekseri belli olmaz... Fakat idealsiz bir toplumda, çeşitli tahminler yapılacağından her kafadan bir ses çıkmaya ve ideal arada kaynamaya başlar... Toplumun başına ideal sahibi kimseler geçmesini temin etmek de bir idealdir...

SOSYAL YAPI — Son günlerde sık sık lâfı geçen sosyal yapının, inşaatçılıkta bir ilgisi yoktur. Bu yapı, bir toplumun yaşama yüzeyinde bulunan ideallerinin bilinçli yönde yan-

Gazetelerde düşünce adamlarının sık sık sosyal, antisosyal, toplumsalcılık üzerine çılgınlıkları, son günlerde bana da bu konuda bir açış yapmak fikrini verdi... Öyle ya her konunun en safını, iyisini bildiğim halde sizler bunlardan neden istifade etmeyesiniz. Bilgimi kendime saklamak neye yarar? Onun için bu fikirleri karpuz sergisi gibi sergilemek, netice olarak hem sizlere, hem de kendime yarar fikriyle çalakalem giriştim işe...

sumasından ileri gelen davranışlarının tümünün neticesine giden fikirlerin toplum bünyesindeki reaksiyonlarının neticesinden gelen genel tutumun yansıtırlarıdır... (Bu tarifi bir fikir adamından aldım, kabahat benim değildir)...

KİŞİ — Kişi toplumda iki cinstir: Erkek ve dişi... İkişi eder iki kişi... Gerek erkek olsun, gerek dişi olsun, toplum kişilerden kurulmuştur... Kişisiz toplum olmaz... Fakat bunların kaç kişi olduğunu saymak da bir mânâ ifade etmez... Kişi toplumun çekirdeğidir... Her kişi bir kişidir... İki kişi de iki kişidir... Bu kişiler birer birer toplanıp bir araya gelerek toplumu kurarlar... Aralarında adı komandit ortaklıklar da bulunabilir... Kişileri çok olan toplumlarda, kişi adedine göre dişi olması bir kuraldır.

ORTAM — Buna dair sosyologların söyle-

dikleri çok tarifler vardır. Fakat en sade tarifi şudur: Bir toplumun kişilerinin içinde bulunmak zorunda olduğu eni 4567, boyu 3456 kilometre olan sahaya ortam derler... Bunun 55 metrekaarelik kısmına da çevre adı verilir. Bir toplum, bu saha içinde seyr etmek, demirlemek ve avlanmak zorunluluğundadır... Bilmem anlatabildim mi...

EĞİLİM — Eğilimin bu konuda tesiri büyüktür... Eğilim, toplumun medeniyet kurallarına karşı gösterdiği çalışma ve öğrenme azmidir... Buna eğilimi az olan toplumlar da eğitime hız vermek ve o toplumun kişilerini terbiyeye davet etmek ve icabederse zorla eğmek şarttır... Tabii eğerken kırmadan bu işi yapmak ve arada bir eğelemek de yapılacak işlemlere girer...

NETİCEYE GELELİM — Bütün bunları harman ederek adamakıllı düşündüğümüzde, içinden çıkılmayacak durumlarla karşı karşıya kalabiliriz... Eğer o toplumu kalabalık olmaktan kurtaramıyorsak, onları kendi hallerine bırakmak daha iyidir... Çünkü işin içerisine düzen meselesi girer ki bu da toplumlar için hiç de gerekli bir şey değildir...

NOT — Yukardan beri okuduklarınız, gazetelerde sık sık rastlanan tipte yazılardır... Bu yazıları okuyup da bir fikir edinmeye kalkmak lüzumsuzdur... Vaktinizi balık tutarak veya gazoz kapağı biriktirerek geçirmeniz daha akıllı bir iştir... Benden söylemesi...

— Yahu, diyordu peder, çocuklar büyüsünler büyüsünler dedin durun senlerce. Baksana eyice büyüdüler, akılları her şeye yetiyor. Bundan sonra bunlar isdesen de it uğursuz olmazlar, aldılar alacakları kadar terbiyeyi. Öyle bir terbiye verdim ki ben bunlara, terbiye derim ben ona, terbiye...

Anam'sa, hiç olmazsa iki yıl daha bu kibar mahallede oturmamızı istiyordu. Biz de ayrılmak istemiyorduk bu mahalleden. Gözümiüzü burada açmış, onun kaldırımlarında oynamış, onun elektrik direklerinin dibinde oturmuş, onun ağaçlarının dutlarını yemiştik. Her sokağında, her ağacında, her taşında bir hatıramız vardı. Onun için babamdan tarafa çıkmıyor, tarafsız olmayı be-nimsiyorduk.

— Avrat, bak şu güveçdeki paranın başına bi hal gelmeden arsana bi göz oda gondursak, ondan sona top yıkmaz bizi be, top!...

Nihayet peder son kozlarını oynamaya başladı. Bilmem doğru, bilmem yalan, bir gün anama:

— Madem ver o parayı, bi arkadaşını iltiyacı varmış, veriyim, dedi.

Anam: — Bre herif hani ev yapaeakdık o paraynan, deyince, peder taşı geldiğine koydu:

— Öyleyse deyim ki ben arkadaş, gusura bakma arkadaş deyim, biz eve başladık deyim, vallaha başlamasak n'olacaktı, ha sendeydi, ha bendeydi deyim, he?

Böylece, yeni evimizin, mülk evimizin yapılmasına, hem de hemen Haziran bir der demez başlanması-na oy birliğiyle karar verildi. O karar gününden sonra, babam daha bir iştahla para atmaya başladı güvece:

— Olmazsa, diyordu, ilerde bi göz daha yapar, onu da kiraya veririk, ondan alacağımız üç senelik paraynan bi göz daha, iki gözün parasıyan, bi sene sona bi göz daha, onların parasıyan öteki seneye iki göz daha...

Anam dayanamadı:

— Ocağın batmıya bre herif, dedi, gendi bi göz evi buldu da, lâfnan avluda yer bırakmadı göz kondurmadık...

Babamın anlatma iştahı kursağında kaldı. Ona kalsa, o kocaman avlunun içine onbeş yirmi odacık kon-duruyor, bunların hepsini kiraya verdikten sonra, kendine bir tarafa bir bakkal dükkânı idare ettiriyor, avludakilerin alış-verişleriyle gül gibi geçinip gidiyordu.

Ah hayâl kurmak, o hayâlin içinde yaşamak ne tatlı şeydir...

Bir Haziran babama göre çok uzun, bize göre çok kısa, geldi çatı. Ayrılmak istemediğimiz mahallemiz bir Haziran yaklaştıkça daha çok şirileşiyordu gözlerimizde... O yaz aylarında tahtta yattığımız günler, sokağın ışığının yatağımızın içine vurması, sanki ayrılacağımızın farkına varmış olan nar ağacının ortadan ikiye bölünmesi, pash avlu duvarları, kulpu kaynaklı tulumumuz, bol bol kısır yaprağı topladığımız asmamız... Bunların hepsi tatlı hatıralarımızın birer canlı varlığıydılar... Ve biz bu varlıklardan bir gecenin içinde ayrılacaktık. Ardımızda, sevinçlerimizle, acı çığlıkları-mızla çınlamış kapkaranlık bir balıç, bir de kilitli kapı bırakarak... Kimbilir, belki de bizden sonra birileri gelecekti buraya, kazmalar kürekler işleyecek, bu bizim her zerreşinde bir hatıramız bulunan av-lumuza kocaman bir apartman di-keceklerdi. Ve ben, yıllar sonra o-radan geçecek; o elektrik direğinin altında dönecek, bu apartmanı göz-lerim dolarak seyredecektim. İsmi-ne de —Saadet Apartmanı— diye-ceklerdi.

Yok canım, bizler kadar hiçbir kimse mutlu olamamıştır orada, is-

terse ismine —Çifte Saadet Apartmanı— desinler...

Bir Haziran olmadı. İki Haziran günü peder, ben, anam arsanın oldu-ğu yere gittik. İçimde bir eziklik, bir burukluk... Ama babamın göz-leri ışıltıyor. Allahlı gecinden versin, galiba bu ışıltı son nefesini verece-ği yeri bilmenin, bulmanın ışıltısı olsa gerek... Öyle ya, bizler hep öyle düşünürüz:

«Tanrım, rahat döşeklerde göz yununamızı nasip eyle.»

İnsanın kendi evi olursa, elbette o evde de üzerinde şöyle rahatça insanın gözlerini kapayabileceği bir döşegi olurdu.

Peder zaten telâşi çok sever. Eh, bir ev yapmak da, isterse bu gece-konu olsun, bir eser yaratmak ol-duğuna göre, bol bol telâşa yer ve-rir. İşte babam, bu telâşla başladı işe. Bir kazık buraya çaktı, bir ka-zık oraya... İki kazık daha çaktı. E-vin temeli ve oturacağı yer belli.

Anama sordu:

— Nasıl, eyi mi büyüklük?

Anam, iplerin arasında kalan ye-re baktı:

— Acık daha böyültsek, dedi.

— Masraf da böyür avrat masraf da, dedi babam.

Başladı söktüğü kazığın yerine birer çukur kazmaya. Bir tanesini de ben kazayım dedim, pek becereme-dim. Babam:

— Sen su ver yeter! dedi.

Anam da, arsanın çevresindeki gecekondulularla şimdiden ahab ol-maya çalışıyordu. Ama, benim kim-seye baktığım yoktu. Topuna da kı-zıyordum. Sanki beni, mahallemden kopup getiren bu fakir insaneciklar-mış gibi...

Babam, bir gün önceden oraya yığ-dığı direklerden dört tanesini bizim yardımımızla bu çukurlara dikip, yanlarını taşlarla bir güzel bastırdı. Sonra, yanlardan atkılar attı, çivi-ler çaktı.

Güneş battığında bizim evin çatı-sı hazırıldı.

— Eh, diyordu babam, yarın da duvarlarını çaktık mı, bi sıvasıyan tavanı gahr.

Ama, peder böyle sıkı çalışmaya alışkın olmadığı için o gece titreye-rek yattı. Bir üşüme, bir yanma. A-nam teşhisini koydu:

— Sıtma!

Peder bağırdı:

Can Bartu:

"Ben de
Gibbs traş kremi
kullanıyorum..
diyor.

Sizde Can Bartu
gibi bol köpüklü
Gibbs'le traş ola-
rak sıhhatli bir
cilde sahip olunuz.

Spor asları Gibbs ile traş olur!

(İlançılık : 7197 — 55)

— Yorgunluk!
Anam söylendi:

— Güneş geçdi gafana!

Hem yorgunluk, hem de sıtma ilâ-cı verdik pedere; bir aspirin, bir de kinin. Ama, bu iki şahane ilâç bile bizim pederi sabahleyin ayağı kal-dıramadı. Bir hafta izin almıştı ça-lıştığı lokantadan. Şayet yatar ka-lırsa, ne zaman bitecekti bizim kut-sal yuvamız. Fakat, ayağa kalkma-sıyla, o yazın sıcaklığında:

— Dondum dondum! deyip tekrar yatağa girmesi bir oldu.

Bizim inşaat böylece yarım kal-mıştı. Bunun üzerine peder:

— Aman oğlum, dedi bana, yarım inşaat bu, dilmeleri, tahtaları çalar gederler, en eyisi sen get orda yat!

Anam:

— Bre herif, tammadığı bilmediği mahalle çocuğu...

— Yok be ana, dedim, geder yata-rım. Bizi çocuk mu zannediyan?

Öğleden sonra anam en ufak ya-tağınızı sırtıma yükledi.

— Goy yorgam da iştüne, dedim.

— Ağır olmasın oğlum.

— Goy goy!

Yola düştüm. Gerçi yatağın çarşa-fını unuttuk ama, biz o kadar asil insanlar değilizdir hani çarşafsız ya-tamayacak kadar... Yolda birkaç yer-de mola verdim. Arsaya girerken, ih-tiyar bir kadın çıktı önüme:

— Ne lan, daşmıyor musunuz? de-di.

— He, dedim.

— Bitmedi ya daha eviniz?

— Biz içindeyken biter.

— Çok fukaresiniz galiba?

— He!

Yatağı tahtaların üzerine bırakıp kendime bir yer hazırladım. Orta yere iki kalın direk koydum. Üzerine de tahtaları dizdim, yatağımı bun-ların üzerine serdim. Oturdum yata-ğın üzerine, gülmeye başladım. Bi-zim inşaatı Nasrettin Hoca'nın tür-besine benzettim, kendimi de Nas-rettin Hoca'ya...

Anamın tembili etnesine rağmen, akşam eve yemeğe gitmedim. Yata-ğı yorgamı kime teslim edecektim. Erkenden yatağıma girdim. Biraz sonra bir iltiyar geldi:

— Hoş gelmişsen yegen, dedi.

— Hoşbulduk dayı, dedim.

— Sizindir bu ev?

— He.

— Hayir uğır ola!

— Sağol, dedim.

Oturdu yanıma:

— Senin ev nere? diye sordum.

— Şu garşı, dedi.

— Yâni gomsuyuk.

— He!

Cebinden hem pis, hem de çirük bir kayısı çıkararak uzattı:

— Ye! dedi.

— Yemem, dedim, amel ediyor be-ni.

— Beni bu etmiyor, zerdali ediyor.

Amma yine yiyom.

— Ye âfiyet olsun!

— Ne dedin?

— Âfiyet olsun, dedim.

— Nerde çalışın sen?

— Okurum.

— Ne okun?

— Okulda okurum.

— Mektep?

— He, mektep...

Biraz sonra bir kocakarı geldi.

— Otur, dedi ona. Sonra bana: Bi-zim avrat, dedi.

— Hoşgeldin deze, dedim.

— Hayın, dedi.

Kocası atıldı:

— Türkçe bilmze, dedi.

Oturdular belki bir saat. Ne adam konuştu, ne kadın, ne de ben. Biri-birimizin suratına baktık durduk. Sonunda bir lâf etti iltiyarın ağzı, onu da ben anlamadım. Galiba:

— Hadi gidip yatağın avratı, dedi ki kalktı gittiler.

Zaten hemen akşamdan yat-mıştı burada millet. Hiçbir pence-rede ışıktan eser yoktu. Ama bizim mahallemiz böyle miydi ya. Cıvıl cıvıl kaynaklı şimdi. Sokakta koşuşan

çocuklar, pencerelerden gelen müzik sesleri...

Bir sıkıntı bastı içimi... Bu sıkıntıyla uyudum kutsal evimizin direkleri arasında ilk uykumu... Uyku da değildi bu, uyanmak gibi bir şeydi bu. Gün ışıyıcaya dek sığradım sığradım durdum. Gün ışıdıktan sonra da zaten uyumama imkân yoktu. Sanki bir göstermelik maymunmuşum gibi yatağımın etrafına bir yığın sümüklü, gözü çapaklı çocuklar brikmişlerdi. Hiç konuşmaksızın boyuna bana bakıyorlardı.

Birine:

— Senin adın ne lan? dedim. Sanki tokat atmışım gibi ağlaya ağlaya evine kaçtı.

Yorgana başıma çektim. Bir zaman bekledim. Açığımda tümü yine başucumdaydılar. Garip bir yaratığı seyrederek gibi bakıp duruyorlardı. — Hadi ulan evinize! dedim.

Bir ikisi gider gibi oldular ama, çoğunluk yine orada kaldı. Yatağın altından pantolonu çıkarıp giydim. Biraz sonra da elinde bir sepetle anam geldi. Ekmek ve peynir getirmişti:

— Ye oğlum! dedi.

— Mostra gibi seyretiler beni, dedim.

— Eh, yabancı sayılırlık onlara göre. Ama iki gün sonra bizim de kendileri gibi olduğumuzu anlarlar.

Çocuğun birinden bir tas su istedi, aptal aptal yüzüme baktı.

— Lan, dedim, su su! Sağır mısın?

— Türkçe nizamım, dedi ve kaçtı. İki tanesi daha öyle dedi. Bereket biri anlayarak bir tas su aldı geldi. Elimi yüzümü yıkadım. Anama:

— Babam nasıl? diye sordum.

— Bilmen mi oğlum babanı, bi donar, bi yanar, onun hastalığı öyle.

— Gelemyecek mi bugün?

— Gelemez.

— Eh, akşam yine burada yatacık desene!

Anam:

— Sen get, akşama gadar ben beklerim, dedi.

Peynir ekmeğimi yedikten sonra eve, babamın yanına gittim.

— Korkmadın ya? dedi.

— Yok, niye korkiyim?

— Ulan erkek oldular vallaha be!

— Sen nasıl oldun baba?

— Ben doğuştan erkeğim oğlum.

— Öyle demedim, yâni hastalığın nasıl oldu dedim?

— Donuyom oğlum donuyom, yanıyom oğlum yanıyom...

Bir çay pişirdim, babamla karşılıklı içtik. Çayın sonuna doğru, yine:

— Dondum oğlum dondum! deyip yorganı başından aşırı.

Tam bir hafta yattı... Yatağın içinde, inşaat yarım kaldı diye canı gitti ama, bir türlü kalkamadı yerinden. Kalktığı gün, ilk iş çalıştığı lokantaya gitti. Patron:

— Vallaha bir hafta daha olmaz, demiş.

Ama, bizim pederin mazereti çok büyüklüğü ki, ne kadar büyük:

— İnşaat, demiş.

— Olmaz, demiş patronu.

— Olmazsa olmaz, demiş, bizim peder de, inşaat yarım kalmış boru mu?...

(Devamı var)

AKBABA

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiyatı : 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Teşhis

Körkütük morga giden adam, son yirmidört saat içinde alkol zehirlenmesinden ölenleri görmek istediğini söyledi.

Gösterdiler. Cesetleri dikkatle inceleyen sarhoş:

— Aman ne iyi, dedi. Bunların arasında yine ben yokum!

Neden ıslak?

Bahçede bulunduğu salyangozu eline alan küçük kız, kaygan bir su ile yapış yapış olduğunu görünce:

— Anne, diye bağırdı. Mendili mi verir misin? Zavallı nezle olmuş galiba!

— «Seks-kokteyli» bir içki değildir mösyö... Benim!..

İstek

Salon çok kalabalıktı. Bir köşede pinekleyen ev sahibi, yanındaki adamın kulağına:

— Sizinle henüz tanışmak şerefine nail olamadım ama, burada kapanıp kalmaktan sıkılmıyor musunuz? diye fısıldadı.

Diğeri cevap verdi:

— Hem de nasıl!... Ya siz?...

— Uyku gözlerimden alıyor birader!

— Peki, gidip yatmak için ne bekliyorsunuz?

— Davetlilerin palto ve mantolarının yatağımın üstünden alınmasını!...

Sebebi

Bir hastane odasının karşılıklı karyolalarında yatan iki hastadan biri:

— Ben, dedi, karşıdan gelen arabanın beni görmemesi yüzünden bu hale geldim. Ya sen?...

— Ben de karşıdan gelen arabanın beni görmemesi yüzünden bu hale geldim!

— Görmesi yüzünden mi? Gördüğü halde neden çarptı?

— Yarımda, karşıdan gelenin karısı vardı!

Mesleğiniz?

Modern cezaevinin yeni hükümlüsünü karşısına alan müdür:

— Burası, öteki cezaevlerine benzemez, dedi. Feleğin sillesini yemiş olan vatandaşlarımızı topluma yararlı birer insan yapmak için ayrı bir sistem uyguluyoruz. Eğitiriz, okuma imkânı veririz, en önemlisi çalıştırırken bile mesleğine uygun işler seçeriz. Size gelince: Buraya düşmeden önce ne iş yapardınız?

Hükümlü cevap verdi:

— Mahalle bekçiliği...

KAŞIFLER KULÜBÜ

Yazısız

Kadın ve polis

İşaretlere uymayan arabayı durduran trafik polisi, direksiyon başındaki yaşlı kadına sordu:

— Kollarımı iki yana açtığım zaman ne demek istediğimi bilmiyor musunuz?

— Biliyorum.

— Peki, neden isteğime uymadınız?

Yaşlı kadın yumuşak bir ses, tatlı bir tebessümle cevap verdi:

— Bunca insanın gözleri önünde ayıp olacağımı düşündüm de...

Soru

Masaya oturan genç çifte, evlendirme memuru sordu:

— Bu bayanı eş olarak kabul ediyor musunuz?

— Hayır, dedi erkek.

Dâvetliler homurdanmaya başladı, şaşırarak nikâh memuru bir daha sordu:

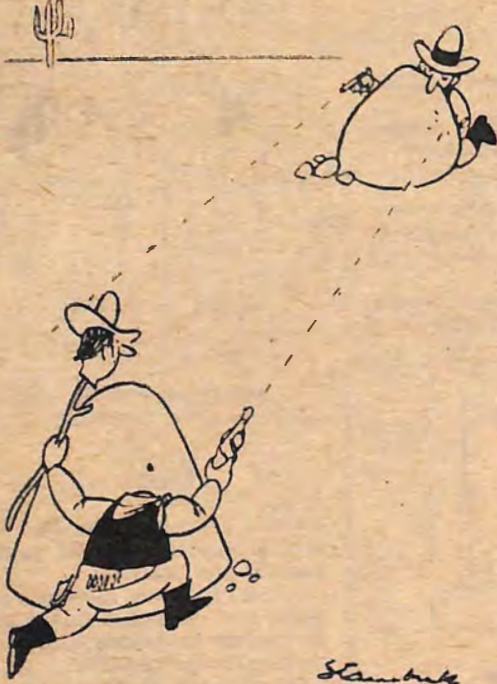
— Peki, öyleyse neden buraya geldiniz? Hayır demek için mi?

— Yoo, dedi erkek. Evlenmeye geldik. Fakat bu iş için bana danışan, fikrimi ilk soran siz oldunuz da...

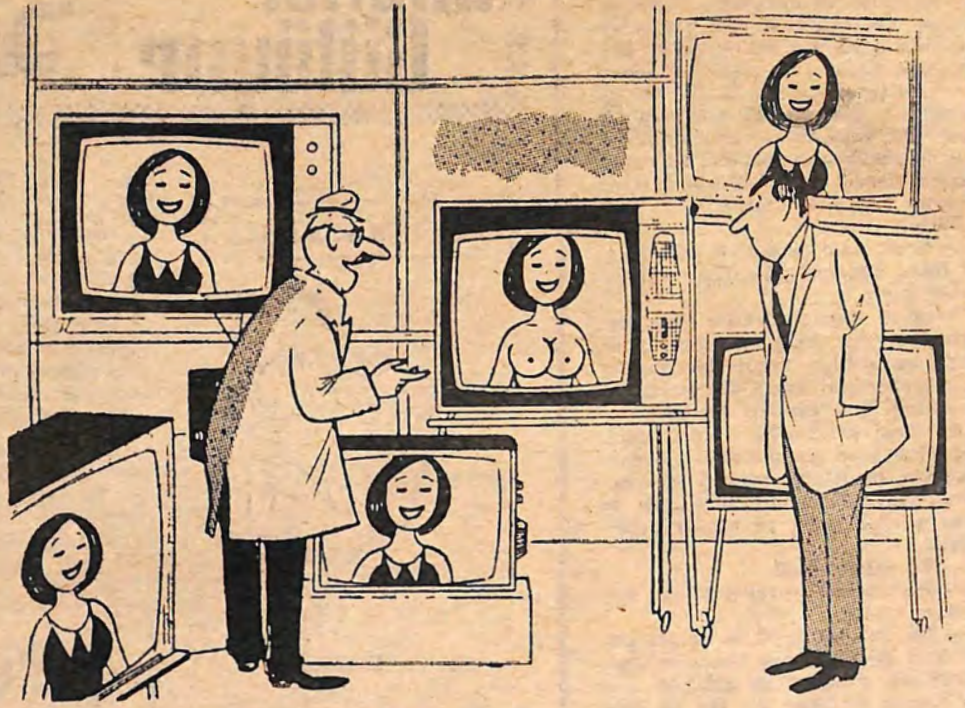
PARKER
Quink
SUPER

Her kalem için en iyi mürekkep

Dünya Karikatürleri!

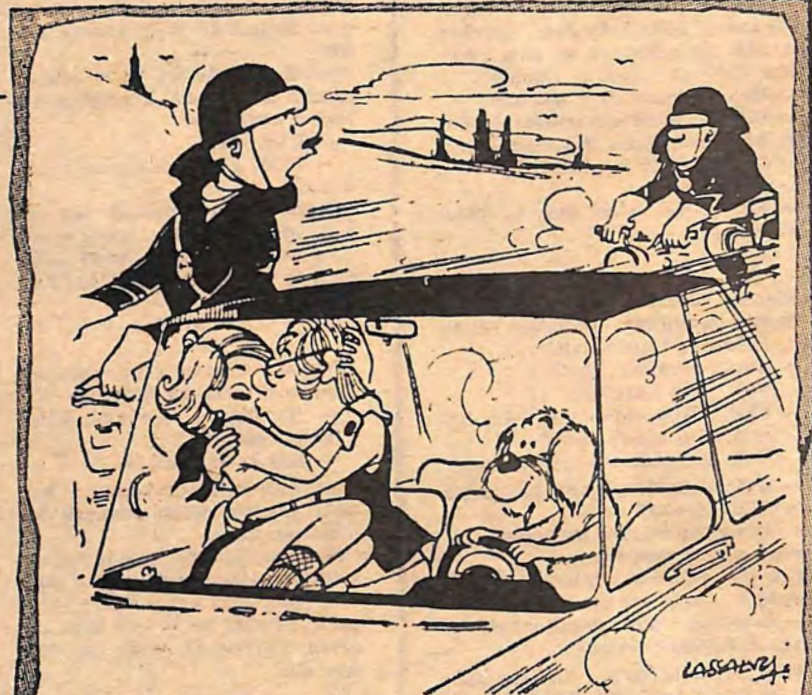
YAZISIZ

— OOO, HARİKA !.. BU TELEVİZYONU ALIYORUM !..

— UYKU İLÂCINI KARIM İÇİN, DOĞUM KONTROL HÂPİNİ DA HİZMETÇİM İÇİN ALIYORUM !..

— ŞEF !.. ÇABUK GEL, BAK ... ACABA RÜYA MI GÖRÜYÖRÜM ?!..

— GÖREVİN BU MEKTUBU MUHASARA HATTININ ÖTESİNE GÖTÜRMEKTİR !..

YAZISIZ

— KABUL, AMA BİR ŞARTLA ÇAPKIN ... RESİM ÇEKMEK YOK. ŞANTAJDAN KORKA-RIM !..

(1 NİSAN - 15 MAYIS)

***Leylaklar açarken...
Şansınız da açık olsun!***

***Bu şanslı devre zarfında
İş Bankasında
mutlaka hesap açtırarak...
yılın ilk çekilişine
katılınız.***

son para yatırma tarihi
15 Mayıs Cuma günüdür

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans : 1487 — 57)

Akhaha

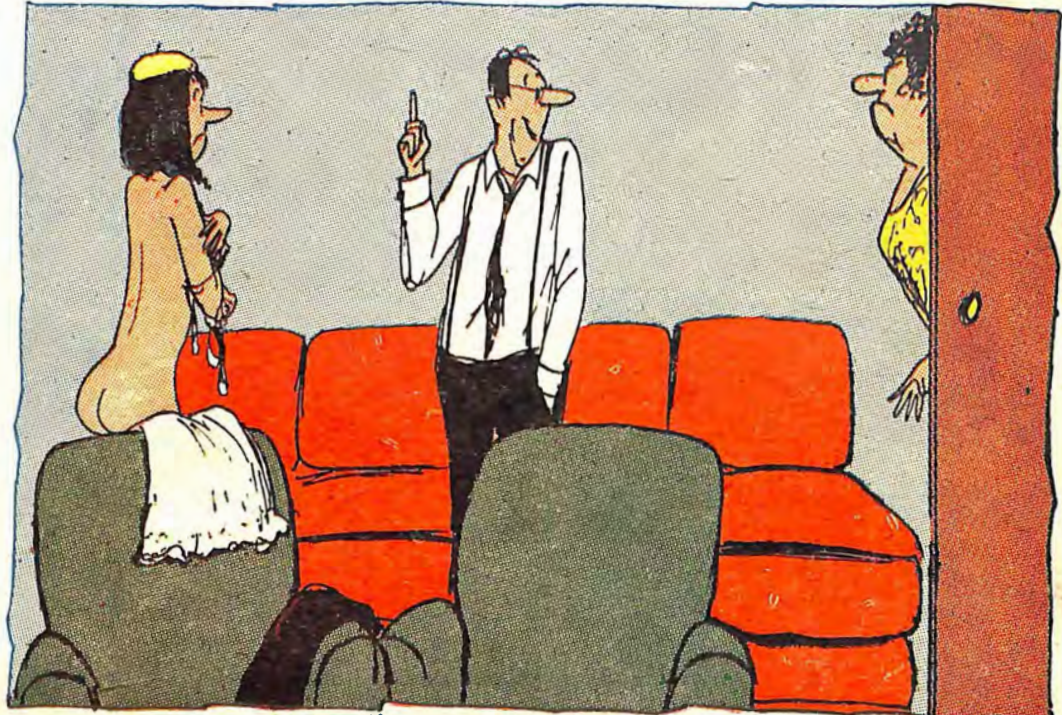
- NE YAPIYORSUN ORADA AYOL ?
- Hiiiç , "ARKADAŞLARIM GELECEK SOFRA HAZIR OLSUN "DEMEDİN Mİ ?.. İŞTE HAZIR !..

- AMAAAN ... GİTAR ÇALMAKTAN YORULACAĞINA , YANIMA UZAN DA ÖYLE YORUL !..

- GEL ,BAK... KARINA YENİ BİR OYUN ÖĞ-RETİYORUM !..

- MADMAZELE VANLIĞINI , DOKTORUN ÜST KATTA OTURDUĞUNU SÖYLÜYORDUM !..